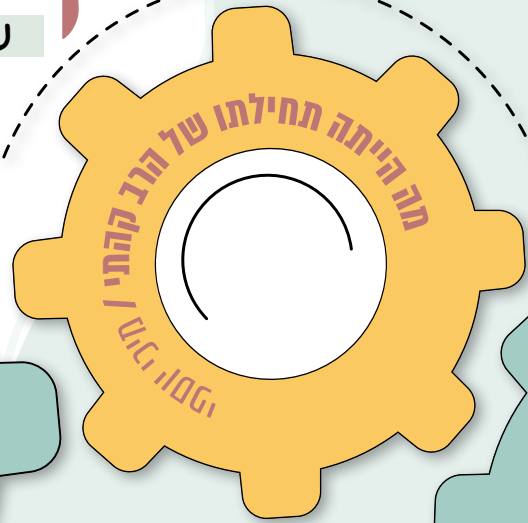
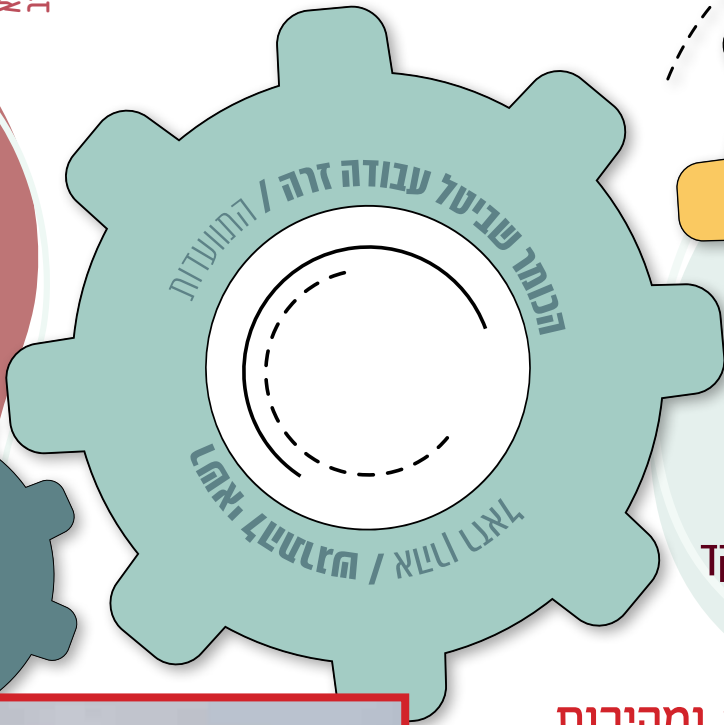

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

"לחשוב רחב ולפעול ממוקד
אי ודאות עתידית
ודאות כוזבת לייצר

הצלחות קטנות ומהירות
להיות סקרנים במודע אגיליות
נהל את התהליך לפני שהוא ינהל
אותך להפעיל פרויקטים
רבים במקום תכנית
אחת ולהמשיך עם מה
שעובד עבודה על פי נתונים
ולא על פי תחושות"

ראיון עם אוריאל רייך, יועץ
ארגוני, על התארגנות מחדש
בסביבה משתנה

גלות או גאולה?
תגובה לצבי יחזקאלי ותגובה לתגובה

הבור בדרך לחומש
אהובה לוי

באמונה
מקום את קולנו

IL360
The Bridge to Your Real Estate

SOHO PARK
נווה שמיר בית שמש

מקום נפלא לנג'י

דירות מהממות • מרפסות גדולות • גינות
• מטרג' רחב • פנטהאוסים • 4-5 חדרים
• 3 חדרים עם אופציה

050-960-60-69

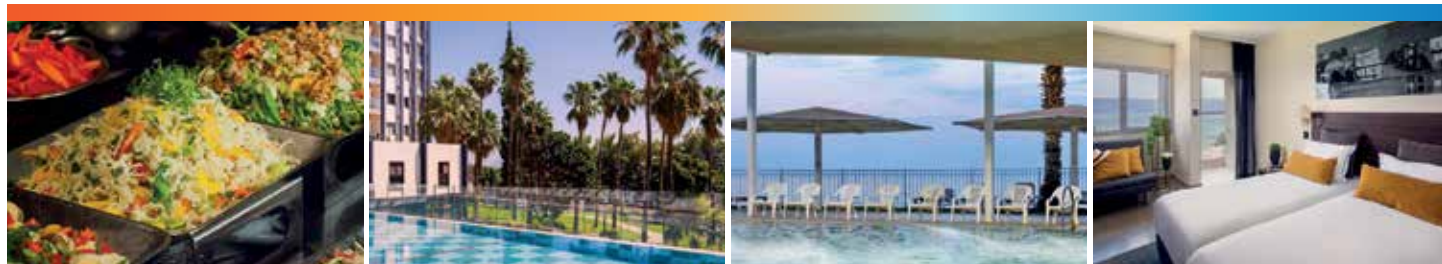

חוויה יהודית
החיים הטובים מתחילים מבפנים

רוח חיים

גוף נפש - הדרך לבריאות טובה

מלון לייקהאוס
המפואר
טבריה

הבריאות שלך חשובה לך?
הגיע הזמן להשקיע בעצמך כאמת!

י"א-י"ג בשבט
13-15 בינואר
שבת שירה

סמינר רוח חיים

מעניק לך הזדמנות נפלאה לקבל
ערכת כלים מעשית עשירה
לחיים בריאים יותר לגוף ולנפש,
במסגרת נופש מפנק ומרומם!

מאון הרצאות ארתקוט:

ד"ר גיל יוסף שחר - ניקוי רעלים, הדרכה מעשית
דבורי גתי יוסף - תזונה לפי סוג דם, "רפואת התודעה"
בן גור - הדרכה מעשית במדיטציה יהודית

הופעה חיה

אסף הרוש
"תגלית השנה"
בסוף יהיה טוב

הופעה חיה

אהרון רזאל
ילווה אותנו כל השבת
ויופיע LIVE במוצאי שבת

סדנאות יוגה ותנועה • טיפולי ספא מפנקים
פעילות לילדים לאורך כל הסמינר • תפריט בריאות גורמה מהדרין
כניסה חופשית לחמי טבריה • עונג שבת

על פי הוראת משרד הבריאות השהות במלון והשתתפות בפעילות לבעלי תו ירוק, מחלימים או לאחר בדיקה תקיפה בלבד

לפרטים נוספים והרשמה | 058-421-7770 | info@hitkashroot.com | www.jewexperience.com

למה
 רכסכם
 שנה?

נרשמים לסמסטר אביב ומרוויחים שנה שלמה

הסבת
 אקדמאים
 להוראה

תואר
 שני

תעודת
 הוראה

תואר
 ראשון

חדש! תוכנית ייחודית להסבת אקדמאים לחינוך מיוחד

חינוך מיוחד | לשון | אנגלית | ספרות | גאוגרפיה ולימודי סביבה | אזרחות | תושב"ע | מתמטיקה
 מדעי המחשב | מדעי הטבע | היסטוריה | לימודי א"י | תקשורת וניו מדיה | תנ"ך | מחשבת ישראל

תואר ראשון B.Ed. והסבת אקדמאים להוראה

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

לצמורה

לגבהים חדשים

באולפנת רגבים בגולן

חדש

מסלול מחקר
ופיתוח טכנולוגי
המשלב עבודה
במעבדה ובשטח

בואו לצמורה

מתוך חיבור לאדמה, לתורה ולעצמך

זום היכרות להורים: ח' בשבט | 10.1.21

יום היכרות קרוב: כ"ג אדר א' | 24.2.21

צוות מקצועי
ולווי אישי

אפשרות
לנקודות
אקדמיות
במסלול המחקרי

בגרות מלאה
ברמה גבוהה

לימודי
מדרשה
עשירים

עבודה
חלקאית
מתוך
שליחות

רגבים בגולן
אולפנה תורנית חקלאית
מבית רוח הגולן ע"ד

להרשמה לימים הפתוחים: 073-2697822 | 050-6619045 עטרה
Misrad@uregavimbagolan.org.il או דרך אתר הרישום של החמ"ד

בהתחלה היא דחפה אותו לכתוב לפחות סקיצה
ראשונה על פרק אחד, כמו שהיא ביקש מאחריה. הוא
הסכים לנסות, ושלחתי לה ולחזרה כמה מידיויות לכתוב
פניסיון הראשון שלו, הם התירו לו אותו סגור במעטפת

דרך בלתי נמנעת

על המצב, הציעה לו שינסה לכתוב בעצמו. בהתחלה הוא נבהל מהרעיון, ואמר לה שכדי לכתוב פירוש למשנה צריך להיות איש רם מעלה! היא ענתה לו שאמנם יש צדק בטענה הזאת, אבל כיוון שהוא כבר ניסה כל כך הרבה פעמים ואף אחד לא כתב כמו הרעיון שבו הוא חפץ, כבר אין ברירה אלא לנסות ולראות אולי הוא יצליח.

בהתחלה היא דחפה אותו לכתוב לפחות סקיצה ראשונית על פרק אחד, כמו שהוא ביקש מאחריה. הוא הסכים לנסות, וכשנתן לה ולעוד כמה מידיויות עותק של הניסיון הראשון שלו, הם החזירו לו אותו סגור במעטפה, כמו שהוא קיבל את שאר ההצעות, ובכך העניקו לו את היכולת להתבונן מהצד ביצירה שלו. אחרי שהוא אכן קרא בעיון את מה שהוא עצמו כתב - אורו ענינו, והוא אמר שכך בדיוק צריך הפירוש להיראות. בסופו של דבר הוא הבין, שהאדם היחיד שיכול לכתוב בדיוק כמו שהוא רוצה, זה לא אחר מאשר הוא בעצמו.

איכות ושליחות

צריך להבין שכולנו לפעמים קצת כמו הרב קהתי. כשאנחנו נמצאים במצב שיש לנו תלונה על הקהילה, המשפחה או החברה - לא כל כך משנה באיזה מעגל - אם אנחנו רוצים שינויים כאלה שיובילו לסטנדרטים אחרים, שכנראה רק אנחנו מבינים אותם כמו שצריך, הדרך היא להיות המתחיל במצווה. אם אדם רואה שרק הוא מודע, בתוך ליבו, לתוכן או איכות מסוימת, הסיכוי שלו להשיג את מבוקשו בדרישה או בביקורת כלפי אחרים, הוא מועט מאוד. לעומת זאת, אם הוא יתחיל לייצר את האיכות הזאת ויעניק אותה לאחרים, חוץ מהרווח של נתינה אידיאליסטית, הסוככים אותו ילמדו באמת לייצר את האיכות שאותה הוא מבקש. בסוף זה הופך להיות גם אינטרס שלו, הזולת לומד ממנו גם אם בלא יודעין. כך, הטוב המיוחד שהוא מחפש יבוא לידי ביטוי, ויוכל להתרחב עוד ועוד.

כל עוד אין מי שמשמש דוגמה לאיכות המיוחדת הזאת, אין לה כל כך סיכוי להיראות החוצה. ברגע שיש דוגמה חיה לאיכות חדשה, ילמדו ממנה עוד ועוד והיא תלך ותתגבר. כמובן, הרעיון הזה דורש לצאת קצת מאזורי הנוחות הרגילים ולעסוק יותר בנתינה ופחות בתלונה, אבל זאת ודאי בחירה טובה שעתידיה לתת פירות מתוקים בעזרת ה'.

מכיוון אחר כדאי גם להדגיש, שכאשר אדם מרגיש באופן חזק אמירה או רעיון שהוא היה רוצה שיופיע בעולם, ייתכן שההוצאה לפועל של אותו רעיון, היא השליחות של היהודי בעולם. אמנם הענווה היא חשובה, והיהודי אולי מרגיש רק פרויקטור ולא הוגה דעות דגול, אבל כנראה שאם אלה היחידים שחשבת על הפרויקט הזה, ייתכן מאד שהוא העניין שלך בעולם. שוב, יש צורך בהשקעה, וכנראה גם במספר מסוים של אכזבות, כמו הרב קהתי, עד שאדם יגיע לכתובת שבה הדברים יצאו לפועל, אבל הדרך הזאת בלתי נמנעת. לחיים!

שלום חברים! חשבתי לדבר איתכם על רעיון מהפכני שיכול לתת לכל אחד מאיתנו כלי נפלא להתמודד עם חסרונות. הרעיון הוא שכל חיסרון בחיים שלנו יעבור היפוך גמור, ברגע שננסה להעניק את אותו דבר עצמו - לאנשים אחרים.

בנוגע שבעולם, כשחסר לבני אדם דבר כלשהו, הם עסוקים בתלונה או בתביעה כלפי אחרים כדי לנסות ולקבל את מה שהם רוצים. הדרך החילופית טובה בהרבה. אפשר במקום להתלונן, לנסות לתת את אותו דבר שאתה כל כך זקוק לו, לאדם אחר.

חשוב על אחד מבני זוג שמרגיש אי נעימות מכך שהצד השני לא יודע להקשיב. אולי אפילו אם הוא מקשיב, ההקשבה היא לא ברמת האיכות ולא לפי הניואנסים שהוא זקוק להם. איך אדם ילמד את בן או בת הזוג שלו להקשיב לו כמו שהוא היה רוצה? פשוט יקשיב בעצמו לצד השני, באותה צורה איכותית שהוא רוצה שיקשיבו לו. כך לבן או בת הזוג שלו יהיה ממי ללמוד.

הזולת יהיה מסוגל להבין את מה שאנחנו מבקשים על ידי שימוש תלמידי חכמים, שיחווה מציגנו. באופן כללי, הדרך הכי טובה להתמחות באומנות מסוימת, היא ההתבוננות על אדם בעל ניסיון עשיר שעוסק באותה מלאכה. בעניין שלנו, הזולת יוכל לרכוש רגישות ומודעות דרך התבוננות במאסטר - כלומר אתה בעצמך. כמובן שלא מדובר על הכרזה והצהרת כוונות, אלא לימוד מעצם החוויה שהוא או היא יספגו ממך.

קהתי - הסיפור האמיתי

בהקשר לרעיון הזה, שמעתי פעם סיפור מעניין על הרב פנחס קהתי זצ"ל, מחבר פירוש המשניות הידוע. בשלב מסוים של חייו, הוא קיבל תפקיד כרכז נוער ב'מזרחי' ובבני עקיבא. בעקבות התפקיד, הוא חיפש דרך לרום את לימוד התורה בקרב הנוער. הוא חשב שאם תהיה אפשרות ללמוד משנה עם פירוש שיהיה מותאם לנוער של אותם ימים, תהיה בכך ברכה גדולה.

חלק גדול מהנוער בזמנו לא היו בעלי רקע תורני כלשהו, ולפעמים לא הכירו אפילו מושגי יסוד. הרב קהתי חיפש פירוש כזה, שגם מי שיקרא את המשנה ללא הכנה וללא ידיעות מקדימות, יוכל להבין כמו שצריך, וממילא יצליח גם להתמיד בלימוד ולאהוב אותו. הוא ידע שכשאדם לא מבין את מה שנמצא לפניו, הוא מתייאש במהירות ולא מנסה יותר, ולכן ההתאמה הזאת כל כך חשובה.

בשביל למצוא פירוש למשנה כלבבו, הוא פנה לכמה וכמה רבנים שידעו רב להם בכתביה תורנית, שינסו לכתוב את הפירוש שעליו הוא חלם ואליו הוא ציפה - פירוש בהיר, בעברית מדוברת ארצישראלית, שכל אדם מהשורה יוכל להיעזר בו. כמה מהרבנים שאליהם הוא פנה הגישו לו סקיצה של פרק או פרק של פירוש המשנה, אבל כל ההצעות שהגיעו אליו אכזבו אותו. לא שחלילה הוא ראה חיסרון באותם רבנים, אבל בכל זאת, ביחס למה שהוא ייחל וציפה, כל הביאורים לא התאימו. בסופו של דבר, אשתו, שראתה את כאבו

נושמים חקלאות מצמיחים ערכים

בוגר כיתה ח', רשת רגבים מזמינה אותך לחוויית לימודים המשלבת
תורה ✓ עבודה חקלאית ✓ ובגרות מלאה

אתר הרישום של החמ"ד ייפתח ביום שני ט"ו בשבט 17.01.22
 הקדימו להירשם באתר לרשת רגבים:

לברורים ומידע נוסף:

שיקמה 073-3393390	רגבים בעמק
אריאל 054-7585194	רגבים בנגב
מזכירות 04-9113364	רגבים בגולן
רינת 054-2518888	רגבים בנימין
עינב 058-623-1098	רגבים כנרת

ואת תורת

שרון נגארי

מבחוץ פנימה ומבפנים החוצה

יש שתי תנועות הפוכות שבעזרתן ניתן ליצור שינוי בתוכנו. התנועה האחת היא מבחוץ פנימה. והתנועה האחרת, היא מבפנים החוצה.

נתחיל דווקא מהשניה. כשיש לי למשל ראיון עבודה, אני יכולה לעשות הכנה שקשורה למחשבות שיש בתוכי פנימה. לשים לב למחשבות שעולות בי בקשר לראיון הזה. ממש לשבת עם עצמי בשקט ולהקשיב. יעלו כל מיני קולות.

אולי יעלה משפט כמו: "אני אף פעם לא מתקבלת בעקבות ראיון. הולך להיות גרוע." או - "אין לי משהו באמת משמעותי לתת להם." או - "מתמודדים על התפקיד עשרות אנשים, למה שדווקא אני אתקבל?"

ואז כשהמחשבות הפנימיות האלו מונחות מולי, לבחון אותן. לשאול את עצמי האם הן האמת. לשים עליהן סימן שאלה. ולבחור מחשבות חיוביות במקומן, אמונות מקדמות במקום אלה המחלישות.

למשל: "דווקא בפעם ההיא והיא כן התקבלתי בעקבות ראיון. זה לא נכון שאף פעם לא. אז כמו שיכולתי אז אני יכולה גם הפעם." או - לעשות ממש רשימה, של כל מה שיש לי לתרום! לא לוותר וממש לכתוב אותה. או לאמץ מחשבה כמו: "מה ששלי ממילא הוכן לי מראש. אם התפקיד הזה נועד לי אני אתקבל, ואם לא, הוא כנראה לא שלי. להתכונן לראיון ולהגיע אליו מוכנה זו ההשתדלות שלי והשאר על השם יתברך!"

הכנה כזו, מבפנים החוצה, עשויה להביא אותנו אל הראיון במצב שונה לחלוטין מזה שהיינו בו בהתחלה.

החקירה של המחשבות הפנימיות שלנו והחלפתן במחשבות מקדמות, משפיעה ישירות על מה שקורה בחוץ. על העמידה שלנו, על הנשימה שלנו, על העמדה שממנה אנחנו מגיעים.

יש גם את הדרך מבחוץ פנימה. או איך שקוראים לה ביהדות: "אחרי המעשים ימשכו הלבבות".

אפשר לעשות הכנה חיצונית. אם הדופק שלי מואץ לקראת הראיון, לעשות תרגילי נשימה. לבחור לנשום כמו שנושם אדם שמרגיש רגוע לפני ראיון. לשבת זקוף. הישיבה הזקופה שהיא לגמרי שינוי חיצוני, משפיעה על ההרגשה הפנימית שלנו. להחליט שבראיון אני רוצה לדבר בשקט ולאט, כמו שאני מדברת במצבים בהם אני רגועה.

ההתנהלות החיצונית הרגועה משפיעה על התחושה הפנימית. כאן ההשפעה היא מבחוץ פנימה.

אז בכל סיטואציה ניתן לבחור מה הדרך שמתאימה לי הפעם. מבחוץ פנימה? או דווקא מבפנים החוצה?

ואפשר לעשות גם הכנה המשלבת את שתי התנועות האלה, ואז אנחנו מקבלים שינוי רב עוצמה.

אז מה יותר מדבר אליכן? מבחוץ פנימה? או מבפנים החוצה?

אהרן רזאל

אדם יוצא לטייל בצפון הקסום, ביום כזה הכל נראה אחרת, מרגש יותר ובעיקר רגוע יותר. ובכן, עשה 'העתק הדבק' מהתחושה בטיול לכאן ועכשיו. ליום השגרתי הזה.

הצבעתי. לא ידעתי

מה שמעתי, שיש לכם זמן פנוי? ! אהה, לכן אתם מתחילים להיות "אנשי רוח" שמבקשים לעבוד את אלוקים! נרפים אתם נרפים, אז קדימה, תפסיקו לבלבל את המוח, תכבדו העבודה על האנשים ואל ישעו בדברי שקר.

פרעה הרשע גלות מתחילה מחסרון הדעת. ובשביל לשמר את הגלות צריך להכביד מטלות, להגביר את עומסי היום יום וכך להוציא מהלב את כל השאיפות להתקרב לה'.

בפרשת ויחי המכונה "סתומה" מתחילה הגלות, מכיוון שחסר בה הרווח בין הפרשות שהוא הזמן והמקום להתבונן. להתבונן בפרשה שלך, בחיים שלך, בתכלית.

איך התחלתי להתבודד? היה לי חבר, עזר רצון שמו, שאמר לי פעם במירוץ: "אהרן, בלי התבודדות אתה אבוד!". נעלבתי. מי אתה שתחליט אם אני אבוד? אבל הבנתי מה הוא רוצה לומר. לאדם יכולה להיות משרה טובה, מכונית חדשה ופנסיה, אבל בפנים הוא קצת אבוד.

לפעמים אני קם בבוקר עם ענן של מחשבות, רגשות מעורבבים או קצת לחץ... ואז אני עושה לי "רווח" להתבונן. להחזיר לי קצת את הדעת.

הנה תרגיל ראשון: ריקוד. קמת? תתחיל לקפוץ קצת במטבח. תוך כדי שאתה מוציא קורנפלקס לילדים או מכין להם כוס תה. מילות השיר לא מאוד מסובכות: תודה ה' תודה. תודה ה' תודה! תמצוא מגניבה משלכם, הילדים קצת יצחקו, לא נורא.

לתרגיל השני נקרא 'תרגיל גליל'. אדם יוצא לטייל בצפון הקסום, ביום כזה הכל נראה אחרת, מרגש יותר ובעיקר רגוע יותר. ובכן, עשה 'העתק הדבק' מהתחושה בטיול לכאן ועכשיו. ליום השגרתי הזה. בצאתך מהבית, אתה רשאי להתרגש מהאיש הראשון שתפגוש, רשאי להתפעם ממה שתשמע ותלמד.

תרגיל שלישי: לחזור לראשיתיות. כמי שיודע כמה קל להישחק בעבודת ה', אני מחזיר את עצמי בדמיון לימי צפת שלי, לתחילת התשובה; מתרגש מחוברת בלויה של 'השתפכות הנפש', קלטת של קרדונר; לימים שהרגשתי שכל אמרה חסידית ששמעתי יכולה לשנות את חיי. ושוב, עשה 'העתק הדבק', אבל לפה. היום, בשגרה, בצאתך מהבית. תן לחוויות סביבך לרגש אותך כמו אז.

אז איך התחלתי להתבודד? זה היה בתחילת כיתה א', וכך היה המעשה: יום אחד שמתי לב שמדי פעם מישו מצביע ואומר: "המורה, אני צריך להתפנות", מקבל רשות, יוצא וחוזר כעבור כמה דקות. לא ידעתי מה הם מבקשים ולמה הם יוצאים... במבט לאחור הבנתי שפספסתי את השיעור בו המורה לימדה את הכיתה שילדים גדולים לא אומרים 'שירותים'. לא ידעתי, הצבעתי וביקשתי לצאת 'להתפנות'. אני זוכר את עצמי מחוץ לכיתה, היה שקט קסום בחצר וקרן שמש מלטפת ונעימה. הייתי בטוח שלהתפנות זה מלשון 'פנאי', להתאורר קצת. וכך ניגשתי לספסל שקט בפניה של החצר, נשכתי עליו ופשוט הסתכלתי על השמים.

טאיו • מטבחים

שוברים את המחירים!

שבוע אחרון בהחלט למבצע!

20% הנחה
למזמינים מטבח חדש

שואב אבק דייסון
במתנה!

לקוראי העיתון המזמינים השבוע עד ה- 30/12
5% הנחה נוספים

אספקה עד 60 יום

מגורה

12 שנות אחריות

*בכפוף לתקנון | בתוקף עד 7/1/22 | התמונה להמחשה בלבד | ט.ל.ח

www.taiu.co.il יד חרוצים 16, תלפיות ירושלים

***9902**

אבנים

אילה פרינס

הכול. הערנות הקיצונית הזאת נתנה להם תחושת שליטה, אבל גם הרדימה את כל החלקים האחרים שלהם, אלו שלא קשורים לאבנים נופלות ולאסונות. הם שכחו כיצד מרגיש רגע משוחרר ונטול דאגות והחלו להרגיש שהם בעצמם עלולים ליפול כל רגע, שהם בעצמם האבנים עליהן צריך כל כך לשמור.

אחד מהם סיפר ברגע של גילוי לב שיש בו צד שממש מחכה שאיזו אבן תיפול. הוא כל כך פוחד מהנפילה הזאת, אבל באופן פרדוקסלי רק כשהיא מתרחשת הוא מצליח לחוש הקלה ושחרור. משהו ברגע בו הפחד שלו מתגשם מאפשר לו להרגיש שהוא חלק ממצאות חיה, אחידה ונושמת, ולא רק נציב בתוך סרט אימה ארוך ומקוטע שלא מסתיים לעולם.

די, הוא כבר עייף מלהחזיק בראשו אבנים נופלות.

בהסתכלות חיצונית לא ברור מה הסיפור של האבנים האלו - מדוע אין אפשרות לקבע אותן, מדוע אין אפשרות לפרק אותן לגמרי ולהתחיל הכול מחדש. אולי הסיפור שלהן הוא להזכיר לכולנו את החלקים הנשמטים שבתוכנו, כמו גם את אלו היציבים והחזקים העומדים איתן אל מול אתגרי החיים. אולי הן באות לספר על הקשר ההדוק בין ההסכמה להרפות וליפול, לבין היכולת לחיות באופן נוכח ומלא בעולמנו הנשמט תדיר. ואולי הן רק רוצות להראות לנו שמציאות בה דברים נשמטים בחלקם אינה מציאות המבקשת שינוי, זאת מציאות שהבקשה שלה היא לאפשר לנו לשמוט חלקים בתוכנו כדי להתפנות לאחוז במה שיותר מתאים ונוכח לנו עכשיו.

שתהיה לנו שנת שמיטה משמעותית.

אבן אחת כמעט נשמטה לאדמה, אם הם לא היו מבחינים בה בזמן היה יכול לקרות אסון גדול. מוזל שאחד מהם היה עירני מספיק כדי לזהות, וריז מספיק כדי להזעיק גיבון, ופיקח מספיק כדי לנהל את הסיטואציה באופן יעיל.

אנחת רווחה.

שנים רבות שאבנים כמעט נשמטות כאן. ניסיונות לקבע אותן למקומן נכשלו, ניסיונות לפרק אותן לגמרי לא צלחו, אז לא נותרה להם ברירה והם נאלצו להתחלק למשמרות תיצפות ארוכות ומורטות עצבים. רגע אחד הם אווזים בשגרת חייהם, ורגע לאחר מכן הם עומדים וצופים במתיחות רבה באסון הבא שעלול להתרחש.

פעם בכמה זמן אבן אחת נשמטת לחלוטין ונופלת בקול רעש גדול. נכון שהם עושים הכול כדי למנוע זאת, אבל יש דברים שהם כנראה בלתי נמנעים. ברגע כזה הם מטפלים בכל מה שצריך לטפל, ומיד חוזרים לעמדתם בכדי לבדוק שאין עוד אבן שיכולה לסכן אותם או את הסביבה. יש ועדה שאחראית על הסקת מסקנות והפקת לקחים, והיא מוודאת שכולם יקראו את הדו"ח המסכם בעיון רב. חשוב מאוד להבין היכן טעינו, כך הוועדה מסבירה, כדי שנצליח למנוע באופן מלא את הישנותם של אירועים מסוג שכזה.

עם הזמן, המותשות, והנפילות הלא צפויות, השתרש אצלם הפחד שחוסר ערנות מצידם יכול להביא לאסון גדול, והחלו להיטשטש בתוכם הגבולות בין אזורי סכנה לאזורי ביטחון. הם פיתחו רגישות יתרה לכל מה שיכול ליפול סביבם, גם אם הוא לא שייך לממלכת האבנים, גם כשאין באמת סיבה שהוא ייפול. הם החלו לשים לב להכול, או, ליתר דיוק, לאיכות הנשמטת של

לפרוץ

דרך הכישרון שלו

בישיבת תמ"ר בגולן

יש לו הזדמנות להצטיין בכל התחומים
בסביבה חינוכית עוטפת ומצמיחה - לשם שמיים

אלקטרוניקה הנדסת תוכנה פיתוח ועיצוב מוצר

• בית מדרש פעיל • פעילות חברתית ברמה • צוות רחב שמבין עניין • פיתוח יוזמות
• קידום פרויקטים והשתתפות בתחרויות בתחומי הטכנולוגיה

תאריכי היכרות בזום: א' שבט (3/1) | ג' שבט (5/1)

להרשמה ליום הפתוח: רחל 054-2226470 www.tamar.rgl.org.il

גלות או גאולה

צילום: שירתחמש

עיקר הגלות היא בנפש תגובה מאת צבי יחזקאלי

אני מבין שזה עלול להישמע אחרת מכל מה שאומרים לנו, שזו התחלת הגאולה, אבל אני לא חושב שיש כאן סתירה. כשמתחילים רפואה, יש עדיין מחלה. וכשמתחילה גאולה, היא מגיעה עם שאריות של גלות. אל לנו לאטום את עינינו ואוזנינו מלראות מה מתרחש כאן.

יש פה קרב עצום. המציאות מתחדדת. ערכים שהיו פעם בקונצנזוס עולים היום לדיון – האם אנחנו מדינה יהודית (ובכלל מיהו יהודי) או מדינת כל אזרחיה או מדינת כל מחבליה. אני מסתובב במחוזות ערביים יותר מאשר בקהילות קודש ורואה את הדיבור שם. הם מספרים לעצמם סיפורים שקו אחד מחבר ביניהם – שאנחנו היהודים לא מתנהגים כמו בני של מלך, לא שמים את הקדוש ברוך הוא בראש ולא חשים כבעלי הארץ שמאמינים בצדקתם. ולכן, הם חושבים שהם בני המלך האמיתיים.

הרציונל הערבי אומר שאם אחרי פרעות תשפ"א קיבלנו כל כך הרבה תקציבים ופרסים, כדאי לחזור ולעשות פרעות. הנרטיב הערבי הוא שהם בנו את המדינה כמו ידיהם. ובהתנהגות שלנו אנחנו מזינים ומחיים את התפיסות שלהם.

ברגע שאנחנו לא שמים את החיים ואת התורה והקדושה במקום אחד, זו גלות. סכתא שלי זכרונה לברכה שעלתה לארץ מכורדיסטן, עשתה 'קריעה' בשבת הראשונה בארץ, כשהיא ראתה מכוניות נוסעות בשבת. למה היא עשתה את הקריעה הזו, הרי היא כבר בארץ ישראל! כי היא הבינה שגם בתוך מהלך גדול של גאולה יש גלות. גלות וגאולה הם תדר עולה ויורד, רצוא ושוב, בתוך הנפש.

אם נדחיק את הגלות לא נוכל לזכות לגאולה. לא בכדי חז"ל מחייבים אותנו בהגדה של פסח "צריך כל אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". לראות את – עצמו. איפה אני? איפה העצמות שלי? כנראה במצרים. ואני צריך לזוז מכאן.

בשבת שעברה, כשכולנו ישבנו ליד שולחן השבת וקראנו את העלון 'קרוב אליך', בחומש התגוללו שאריות, הריסות ומיכלי המים המנוקבים של הישיבה. כל זה קרה בשבוע אחד. יהודי טהור נרצח, והמדינה הרסה את הישיבה. ובאותו שבוע כתבתי "לפעמים לחיות במצרים זה יותר ברור מלחיות בירושלים". כן, לפעמים בירושלים יש ערפל.

התגובות שהגיעו למערכת שימחו אותי מאוד, וזו הזדמנות להבהיר את הנקודה הזאת, נקודת הגלות והגאולה. בעיניי, הדפים הקדושים הללו של 'קרוב אליך' הם לא מגזריים ולא כמה לוויכוחים (מלבד העובדה שבכלל בוויכוחים יותר צועקים ממקשיבים...), בעיניי הם נועדו ללימוד, להתחזקות ולהתקרבות לבורא עולם. בשבילי 'קרוב אליך' הוא עיתון שמספר לי כמה השם קרוב אליי, כמה טוב השם, כמה טוב להיות בחיקו, כמה אפשר להתקרב אליו ולצעוק אליו מכל מקום.

בתור בעל תשובה, לא באתי ממגזר, מחינוך או מקו מסוים. בעל תשובה הוא יצור מזור, אדם שחי בשוק של גלות מנפשו ומאלוקיו, ממקומו האמיתי ומנשמתו, וברגע אחד, בפעולת חילוף מרהיבה של הצדיקים, הוא פתאום מוצא את עצמו מול בורא עולם. הוא רץ אליו בריצת אמוק, שורף כל דבר בדרכו, דלוק בדרך לשמיים; לפעמים גם יש נזקים אבל בתכל'ס, יש פה עוד יהודי אחד שרץ אל הקדוש ברוך הוא.

ומכאן לדברים שכתבתי. גלות וגאולה הם מצבים בנפש. ציטטתי את רבנו שאומר "עיקר הגלות היא בנפש". אם אני קם בבוקר ומרגיש רחוק מה', זו גלות. אני יושב כמה עשרות שנים באולפנים ורואה כמה המציאות שלנו רחוקה מהמציאות הרצויה, והפער בין החלום שלנו לבין המציאות זו גלות. ואם נקרא לה גאולה, אז זו תהיה גלות סמויה. לא צריך להיות סאטמר כדי לקרוא למצב שבו אנחנו נמצאים גלות, אם תסתכל איפה הנפש והנשמה שלך, איפה הנשמה של המדינה ושל החברה, תראה כל מיני חלקים של גלות.

למערכת שלום, יישר כוח על העלון, תמשיכו להפיץ תורה ברבים. אני רוצה להגיב על משפט מתוך מאמרו של צבי יחזקאלי 'מה הסיפור שלך?', הוא כתב בסוף דבריו "לפעמים לחיות במצרים זה יותר ברור מלחיות בירושלים".

הייתכן לכתוב דברים כאלו שהם כנגד חז"ל ונשמעים ככפיות טובה על כל הטובות שעושה עימנו הקב"ה? בחינת "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים" ובחינת חטא המרגלים.

אם טור זה היה נכתב בעלון של סאטמר לא הייתי מתפלא, כי יש להם שיטה משלהם, אבל בתוך עיתון דתי לאומי זה ממש כנגד כל החינוך שלנו. אני מבין שיש כאב וכולנו כואבים אבל לכתוב שורות כאלה זה לא יתכן. מקווה שלא ישפיע לרעה על הקוראים השבוע.

אורן

מחשבות בעקבות בור האבנים של חומש

אהובה לוי

קודם כל, למי שלא שמע וראה - המנהל האזרחי פער חור גדול בכביש הגישה לחומש לאחר הרצח של יהודה כדי למנוע את העליה הקלה ברכבים למעלה.

במהלך הערב של הצעדה הגדולה, היו אלופים שנעמדו ליד הבור, עם רמקול או בלעדיו, וביקשו מכל אחד לזרוק חמש אבנים פנימה כדי שהבור יתמלא. וגם אבנים קטנות זה טוב, כי זה משהו סמלי ו'אנחנו סוללים את הכביש לחומש'.

אנחנו בונים אהבה ביחד.

זה היה מרגש מאוד. הבור שם בדרך, שהיה עמוק, התמלא כמעט עד למעלה.

זה היה מרטיט.

בכללי בעולם הזה, אני לא יכול/ה להיגאל לבד. זה עמוק מדי. הבור הזה. הבורות שלי. זה גדול עלי.

אבל יחד יש סייעתא.

גם ביום כיפור. הכפרה היא יחד. היא בזכות היחד, הכפרה ביום כיפור היא מכוח עם ישראל כולו.

כיחידים אין לנו סיכוי לכפרה.

כיחידים אין לנו סיכוי לגאולה.

אבל יחד כן. אני זקוק/ה להשלמה שלך, אחי, כדי שיהיה כאן שלמות והשראת שכינה.

זקוק/ה לגמרי.

וכמה מנחם זה. כי כל אחד מאיתנו חסר. אבל מה זה משנה. כי כמה טוב אני מוסיף, וכמה אתה. והיחד זה כל העניין, והשכינה שהיא תמיד נמצאת ב"ביניהם" מצטרפת, ואז יש גאולה שלמה.

ועוד דבר למארגני העצרת, ולמארגני העצרת הבאה, למען ארץ ישראל (בשמחות): היה משהו מכוון בלשים יד. לשים יד ממש. להרים אבן. זה מחבר ונותן שייכות גדולה.

בפעם הבאה, בשמחות, תנו לנו פרויקט לעשות בראש ההר. שיהיו חברה שירכזו את העבודה ותנו לנו ליישר שטח, לבנות טרסה, להקים מצפה. משהו. אנחנו איתכם וכבר נאספנו.

וכמו ששמו שם את השיר המהמם של נעמי שמר בביצוע של ביני לנדרו:

מן האבנים

האלו ממש

יבנה מקדש.

סבתא שלי זכרונה לברכה שעלתה לארץ
מכורדיסטן, עשתה 'קריעה' בשבת הראשונה
בארץ, כשהיא ראתה מכוניות נוסעות בשבת.
למה היא עשתה את הקריעה הזו, הרי היא כבר
בארץ ישראל!?

לפעמים כשאומרים לי "התקשורת אשמה" אני עונה "מי שצורך אותה, הוא האשם". אבל לפעמים אני ממליץ כן לצורך מעט תקשורת - ולראות מה זו גלות. גם בממשלות הקודמות, וגם בממשלה הזאת שנראית ממש כמו פורים אחד גדול. נהפוך הוא. והכל עם כיפה על הראש. כל הדברים האלו נעשים עם עזות של להצטלם בחומש שבוע לפני ולהרוס אותה שבוע אחר.

מהו כל המחזה שה' מראה לנו? אדם צריך לצאת לשדה כל יום ולשאול את עצמו איך אני צריך לפרש את המציאות. המילים "לפרש שיחתו לפני השם יתברך" כוללות גם לפרש לעצמי מה אני אמור להבין מכל מה שאני רואה בחדשות, מכל מה שאני רואה בנגב, מהזלוזול של הערבים בכוח של המעצמה מספר ארבע בעולם. לישראל יש גרעין ומטוסי f35 אבל שוטריה מורתעים מכל בלון ומכל ערבי שנוחף בהם, מדליק מצלמה וטוען לגזענות. זו גלות הנפש.

אין לי עניין להתווכח אלא לשתף שאני, בתור בעל תשובה, הפכתי את חיי כדי לחיות עם הקדוש ברוך הוא, לחיות חיי תורה וחיי קדושה בארץ ישראל. וכעת, כשאני מסתכל סביב, עולה בי כאב עצום. אני לא רוצה לשכך את הכאב הזה ולומר לעצמי שזו גאולה. זו גלות וממנה נתקדם לגאולה.

אחיי היקרים כותבי המכתבים, אלו שכואב להם המאמר שכתבתי ואלו שכואבת להם מציאות הקורונה או הברואים בנגב - זה הזמן לעצור, לצאת לשדה להרים עיניים לשמים ולצעוק את הכאב שלנו. אם אנחנו חיים רק במציאות של שכל, אז יכול להיות שהגאולה כאן וזהו זה. אבל אם אנחנו חיים מציאות של לב, ורחמנא ליבא בעי, אז אנחנו מוצאים שהלב עדיין בגלות, אבל מתעוררים שלכל גלות יש גאולה בעזרת השם.

אשמח לשמוע את התשובה מכל אחד ואחת מכם וגם מעצמי בעזרת השם בשבוע הבא.

אם מיליון אנשים עושים צעד, האדמה רועדת

לע"נ הקדוש יהודה דימנטמן הי"ד

אורי צוקר, ישיבת לב חדש, שילה

החושך, והדרך לגאולה רצופה ייסורים. ומי שרוצה להיות מרואי הזריחה עליו לעבור את כל מוראות החושך, עם כל הכאב שלהם. לכן השלב הראשון הוא לחוש את הכאב לעמקו. לא כדי להתייאש, אלא כדי להתקדם.

אחרי ההקדמה הזו אפשר לעבור הלאה.

כמה מעט אמונה יש לנו בעצמנו ובכוח של הדברים שאנחנו עושים שנראים לנו קטנים, כמעט בלתי נראים.

תרשו לי לחרוג ממנהגי שלא להעביר שיעורים כלליים בפינה הזו, ולצטט כאן את רבי נתן מברסלב:

"כי בעוונותי הרבים והעצומים והכבדים מאד מאד במהות וכמות ואיכות, גרמתי לעכב בנין בית המקדש ומי יודע אולי גם בגלגול הראשון הייתי גורם להחריב את בית המקדש".

נסו להסתכל על זה מהצד השני. יושב יהודי ויש לו אמון כל כך גבוה בכל מעשה שלו, שהוא פשוט מאמין בכל ליבו שהמעשים הקטנים והלא נספריים שלו הם שמעכבים את בניין בית המקדש.

ואם תתרגמו את זה תרגום חופשי, המשמעות היא שכל מעשה קטן הוא משמעותי מספיק כדי להביא את המשיח ואת הגאולה.

בדיוק מה ששמעתם. הגאולה תלויה בתשובה שלנו, אזובי הקיר, גרגירי העפר, אבק פורח, קרוצי חומר.

זה נפלא, ולא פחות מזה זה מחייב, מאוד מחייב.

עכשיו הנפש הבהמית שלכם מגיעה ומציעה לכם לעשות תשובה על כל חטאיכם ועל כל עוונותיכם, ממש להשתנות מהקצה אל הקצה.

כמה מהר שנעשה תשובה ככה מהר נאבד הכל, שינויים יסודיים כמעט אף פעם לא נעשים בפתאומיות ובדרסטיביות.

אם כל אחד מאיתנו יתחיל תהליך ויעשה רק צעד אחד קטן, אבל צעד אמיתי ויציב, העולם יתחיל לזוז. או איך שהרב שטיינזלץ אמר לנו פעם: "אם מיליון אנשים עושים צעד אחד קטן, האדמה רועדת".

יהודי נרצח על קידוש ה'.

יהודה נרצח על קידוש ה'.

שאף אחד לא ירוץ לקרוא שהוא היה בעל ואבא והשאיר הורים ו-11 אחים ואחיות, כאילו שאם הוא היה רווק יתום בלי אחים זה היה נורא פחות. הטרגדיה האישית, עם כל הכאב שלה, היא לא הסיפור כאן.

גם אל תספרו לי על המידות הנפלאות של היהודי הזה, על התורה שלו, על כמה שהוא היה מיוחד ונהדר. הכל נכון, אבל זה לא הסיפור, זה אפילו מקטין את הסיפור.

הסיפור הוא שהעולם חסר יהודי, ושהיהודי הזה חסר כי הוא היה יהודי שנאחז באדמה הקדושה של ארץ ישראל. נקודה.

העובדה הזו מוציאה אותו מרשות הפרט ושמה אותו תחת ההגדרה "הרוגי מלכות" ביחד עם רבי עקיבא וחבריו.

ההשלכות הלא נתפסות של העובדה הזו הן שבעצם ירו בכולנו.

אף אחד לא חיפש אותו באופן ספציפי, חיפשו לפגוע בעם ישראל ובאחיזה שלו בארץ הקדושה.

ואם כל יהודי שחסר אמור לכאוב לנו, במקרה כזה אנחנו אמורים להתפוצץ מכאב.

אז מה אתם עשיתם לפני שבועיים בלילה של הפיגוע? ישבתם לקרוא תהילים בדמעות שלישי? למדתם משניות? יצאתם להתבודד על כבוד ישראל המושפל? הסתובבתם כארי בסוגר בלי למצוא מרגוע לנפשכם?

אל תדאגו, המצב שלי לא יותר טוב, הוא רק יותר גרוע. יש לי קצת יותר שנים מחלקכם, ולצער הלב גם יותר הרוגים, מה שרק הופך את האדישות לסמיכה יותר ואת החושים לכהים יותר.

מובן מאוד. אם ניקח ללב כל הרוג, אנחנו עלולים לקרוס.

אבל יש שם עוד משהו. ביחד עם תחושת הכאב מגיעה תחושת חוסר אונים בלתי נתפסת, הרגשה נוראית שפשוט אין לנו מה לעשות. ועם תחושות כאלו אנחנו לא רוצים להתמודד, ולכן אנחנו קופאים, מסובכים את הראש וממשיכים הלאה.

לפני הכל צריך להגיד שכדי להגיע לאור, חייבים לעבור דרך

המכשע עד ט"ו בשבט, מהרו להרשם!

אותיות וילדים

חגיגות גיליון 800

לכבוד חגיגות ה-800, חודש ראשון במחיר היכרות **5 ₪ בלבד!**

הגמר הגדול של תחרות הכתיבה! מי זכה במקום הראשון?

ואגב! האלה! 800 חובבים גיליונות במגזין מיוחד

איך עיתון נולד? תהליך יצירה אחרי שלב העיתון שלב אחר

לגיליון זה מצורפת הפתעה מיוחדת

סיפור חדש מאת גלילה רון פדר עמיתו

מצטרפים עכשיו לאותיות וילדים ומקבלים את ספרו החדש של אורי אורבך "מה מברכים על גלידה?" **במתנה!!!**

אותיות וילדים יחד עם ילדי ישראל

הצטרפו עכשיו << התקשרו *8980 או חפשו בגוגל 'מגזין אותיות וילדים'

מבית פנימה מנזר לנשים

"הוכח תוכיח", תוכיח! יובל לוינגר, חינוך פשוט

מהדרך שבה כעסתי על התלמידה. פשוט - לא יכולתי לפתוח את הפה ולהמשיך ללמד.

תמהתי לעצמי, הרי לא פעם אני כועס או מעיר לילדים בבית, או לתלמידים בכיתה. איני זוכר שכעס כזה השפיע עלי בצורה כל כך קשה כפי שקרה לי כעת. כיצד ייתכן שהתרגיל גרם לי לתחושה קשה יותר מאשר במציאות?!

אחרי דקות ארוכות של מחשבה, הבנתי מדוע שונה מקרה זה ממקרים אחרים.

כאשר אני כועס על תלמיד או על אחד מילדיי על כך שעשה משהו לא בסדר, אני מרגיש שיש הצדקה לכעס שלי. הילד שהתחצף או הרביץ ודאי ראוי לגערה שלי ועליו לשאת את האשמה. כאשר הכעס 'מוצדק' אני משקיע מאמצים רבים להסביר לילד במה הוא לא בסדר, אך אני לא מתכוונן פנימה לתוכי כדי להבחין במידת הכעס וכיצד היא משפיעה עלי.

דווקא התרגיל שעשיתי בכיתה במצב בו התלמידה לא היתה אשמה, גרם לי להסתכל על עצמי במראה. להתכוונן עד כמה התגובה שלי עוצמתית ואני איני שם לב לכך.

חשבתי לתומי: בחינוך הילדים אנו נוטים להוכיח פעמים רבות. פעמים רבות הורים מעירים בתקיפות לילדיהם. הם אינם מודעים לכך שההערה לילד מועצמת על ידי תסכולים שונים של ההורים עצמם, שאינם קשורים בהכרח להתנהגותו של הילד. כהורים, חשוב מאוד שנוכחור לא לפגוע בילדינו בגלל הקשיים האישיים שלנו.

השיעור שינה את פניו. בחרתי לעצור את השיעור ולשתף את הבנות בתחושות הקשות שעלו בי. במקום להסביר את החשיבות של מצוות התוכחה ואת הצורך להעמיד אדם שחוטא על טעותו, עסק השיעור בקושי הגדול עבור המוכיח כאשר

הוא צריך להוכיח אדם אחר.

ואז עצרתי לרגע ושאלתי את הבנות - כיצד קרה שישבתן כל אחת במקומה, בזמן שראיתן כיצד אני כועס על מרים? ! מדוע אף אחת לא קמה ואמרה: המורה, זה לא בסדר לדבר אל תלמידה בצורה כזו. ודאי לא לעיני כולם? !

התלמידות השפילו מבט. חלקן ניסו להסביר, אך רובן ידעו כי לא העזו להוכיח את המורה.

ואני, במקום להעביר שיעור לתלמידות לקראת הבגרות, קיבלתי שיעור חשוב עבורי לחיים - הבנתי כי גם הילדים וגם התלמידים חשים לפעמים שמהו לא בסדר בהתנהגות שלי כמורה או כהורה. למרות שהם חשים זאת, הם יעדיפו לשחק את המשחק ולשתוק כאילו הכל בסדר...

עלי לשים לב להתנהגות שלי, גם אם התלמידים או הילדים לא מעירים לי על כך. בנוסף, למדתי עד כמה אני צריך לדייק את עצמי כאשר אני רוצה להוכיח ילד, תלמיד או כל אדם אחר.

לא לחינם אמר רבי עקיבא: "העבודה! (לשון שבועה) אם יש בדרך הזה יודע היאך מוכיחים".

זה היה אמור להיות עוד שיעור רגיל, לקראת בחינת הבגרות בתורה שבעל פה. הנושא היה מצוות תוכחה, מתוך ספר החינוך. כבר מהרגע הראשון, כאשר התחלתי להכין את השיעור, הרגשתי קושי: כיצד אוכל לעמוד ולהסביר כי "חייב המוכיח להרבות תוכחותיו אל החוטא עד שיהיה קרוב החוטא להכות את המוכיח"? האם אומר להן שעליהן להכילים את החוטא ברבים עד שיחזור למוטב? ! כיצד אבהיר להן שמי שאינו מוכיח הרי הוא מ'כת הרשעים'? ! האם אני אכן מצפה שיוכיחו את חברותיהן שאינן שומרות תורה ומצוות? !

עמדתי נבוך. מצד אחד עלי ללמד את החומר לבחינת הבגרות, אך מצד שני הרגשתי קושי למד מצווה זו ככתבה, כאשר איני נוהג כך בעצמי. בעודי עומד בפני הכיתה עצרתי לרגע ונשאתי תפילה קצרה לאלוקים שיעזור לי במשימה.

תוך כדי שאני מתפלל ומרהר בדברים, הבחנתי ליד דלת הכניסה במרים, תלמידה שנוהגת לאחר לשיעורים וגם הפעם איחרה בכמה דקות. ואז עלה במוחי רעיון. רגע לפני שהספיקה להיכנס לשיעור יצאתי אליה וביקשתי ממנה בקשה קטנה: אנו עומדים ללמוד מצוות "הוכח תוכיח" ואני מתקשה לעשות זאת. האם תסכימי שנעשה תרגיל קטן? את תיכנסי לשיעור בעוד כמה דקות ואני אוכיח אותך בצורה נוקשה לעיני כל הכיתה על כך שאת מאחרת לשיעור. בסיום התרגיל, נעלה לדיון את השאלה: האם נכון להוכיח אדם ולכייש אותו מול כולם...

התלמידה שמחה לשתף פעולה עם התרגיל, מה גם שכך יכלה לאחר לשיעור בעוד כמה דקות. אני מצידי וידאתי איתה שוב שהיא אכן לא תיבהל גם כאשר ארים עליה את קולי ואכעס עליה מול הכיתה. מרים צעדה לאחור ואני נכנסתי חזרה אל תוך הכיתה.

התחלתי את השיעור, תוך כדי שאני מאריך ומסביר לתלמידות את החשיבות הרבה של הגעה בזמן לשיעור. לפתע נפתחה הדלת ומרים נכנסה לכיתה, כאשר חיוך על פניה.

היה שקט בכיתה, כולם הסתכלו עליה ואני הרמתי את קולי: שוב את מאחרת, מרים! את לא שמה לב שאת מפריעה לכל הכיתה? ! מדובר בגזל זמן! זה הגזל החמור ביותר שיש, גזל שלא ניתן להשיב אותו לעולם! !

כך המשכתי דקה ארוכה 'להוכיח' את מרים לעיני הכיתה והיא עשתה עצמה נבוכה. הכיתה כמובן הייתה בהלם.

לפתע עצרתי את התוכחה שלי כלפי מרים, חייכתי וביקשתי ממנה לספר לכיתה על התרגיל שעשינו. מרים הסבירה לשאר התלמידות שאכן מדובר בתרגיל שסיכמנו עליו מראש כדי להעלות לדיון את מצוות התוכחה שעליה נלמד בשיעור.

לאחר שמרים סיימה, חשבתי שאוכל להמשיך ללמד את המצווה ולאפשר לבנות לדון במצוות התוכחה, אך אז קרה דבר לא צפוי. הפתעה שלא ציפיתי אליה כלל וכלל.

מרים אמנם חזרה לתפקד כרגיל, שאר התלמידות היו קשובות לשיעור, אך אני לא הצלחתי בשום אופן להמשיך את השיעור. למרות שהיה מדובר רק בתרגיל הרגשתי את כולי רועד ומסוחרר

להיות אשה שומחה

כנס הנשים השנתי של נהר דעה!!

עם מיכי יוספי | נעמי מרגלית | שוביה לוינזון
והופעה מלאה של רוחמה בן יוסף

יום ראשון כ"ט טבת (02.01)

בשעה 19:00 בערב

מרכז חיב"ה רחוב הרצוג 75 ירושלים

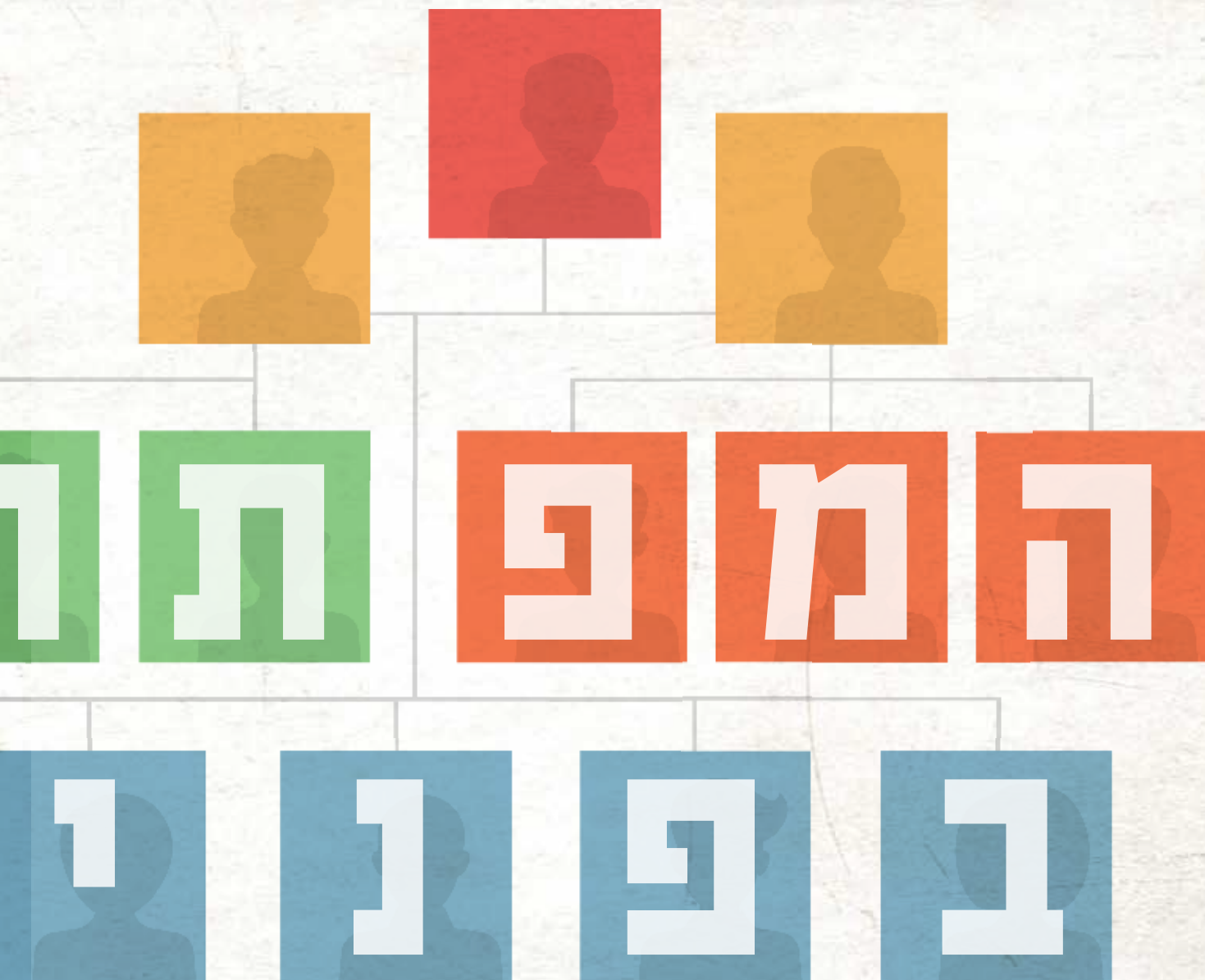
טל: 052-6477201

נהר דעה
בית המדרש לתורת
רבי נחמן מברסלב

הכנס לעילוי נשמת
קון ברכה יפעה ע"ה
בת עדנה וצבי

עלות 57 שקל | מספר המקומות באולם מוגבל ל 150
הרשמה: 058-7701148 | nahar.org.il
f קהילת נהר דעה- אנשים לומדים. ברסלב.

אם פעם עבדו יועצים ארגוניים מול ארגונים ועסקים בלבד, הרי שדור ה-X וה-Y, עידן האינדיבידואליות והצורך לעבודה מתוך משמעות וחיבור אישי, גרמו לכך שכיום עובדים יועצים ארגוניים גם מול יחידות קומנדו, יישובים, ישיבות וגרעינים תורניים < ראיין עם אוריאל רייך, יועץ ארגוני, על התארגנות מחדש בחיים משתנים ועל ההשלכות של תפיסות הניהול האלסטיות על עבודת ה'.

בניה זית

"האויב הגדול שלנו, כבני אדם פרטיים, ועוד יותר מזה כמנהלים, הוא הקיבעון" פותח אוריאל רייך את שיחתנו. "נפש האדם, כמו חברות וארגונים, הם דברים דינמיים מאוד. מי שלא משתנה - קופא ומת. היכולת להבין את היתרונות שלך לצד אזורי העיוורון והאתגרים שלך היא קריטית. כשהייתי סמנכ"ל ב'רטורנו' שעוסק בגמילה מהתמכרויות, למדתי שעצם הרצון של האדם לשינוי ויצירת ההזדמנות לכך הם לעיתים החלק הגדול ביותר בטיפול".

אוריאל רייך (40), בוגר סירת אגוז, בעל תארים בעבודה סוציאלית, מנהל עסקים וסוציולוגיה ארגונית, ויועץ ארגוני בהווה, רואה בכל ארגון מכל סוג שהוא עקרונות דומים מאוד, שנכונים קודם כל גם בעבודת ה':

"מה שיותר גרוע מאי ודאות עתידית, היא ודאות כוזבת לגבי המצב בו אני נמצא. אנו נוטים לבנות לעצמנו תיאוריות, לאמץ נתונים לא נכונים שמחזקים את התפיסות שלנו והסברים פתלתלים כדי לא לחוות את חוסר האונים של הכרה באי ודאות".

אוניברסיטת בר אילן, בירה קרלסברג, קוקה קולה, מרכז ישיבות ואולפנות בני עקיבא, חיל האוויר, אוגדה 162 של צה"ל, חברה קדישא הארצי, הגרעין התורני בלוד, משרד החקלאות, היישוב עפרה, בית הספר למנהיגות של צה"ל, ראשי ישיבות ועוד רבים, פנו אל אוריאל רייך ונעזרו דרכו בכלים של ייעוץ ארגוני.

"על פי רוב", ממשיך רייך, "ככל שהארגון והאדם מתבגרים הם מתחילים להישאב לראיית מיקרו, לאזור נוחות, לעיסוק פנימי בצרכים ובמשימות הרבות לקיום הארגון, העצמי או המשפחה, ופחות עוסקים בהבנה של הצרכים החדשים, המגמות המשתנות ובחדשנות ברמת המאקרו. הביורוקרטיה גדלה, המשימתיות גוועת והארגון מתחיל לדעוך, לאבד קשר עם הייעוד שלו ולעיתים עם צרכניו.

"אפשר לראות ישיבות ותיקות ומפוארות - כמו דרוגמא כפר הרואה, המדרשייה ונחלים המיתולוגיות, שבמשך הרבה שנים גדלו וגדלו, אבל כשהתנאים השתנו, הגדול שלהן, ואי הבנת המציאות המערכתית וצרכי התלמידים המתחדשים יחד עם הביורוקרטיה והכבודות פגעו בהן. הן לא הצליחו להמציא את עצמן מחדש, ורק אחרי שקרסו או נסגרו הן נבנו מחדש בצורה אחרת. כך הוא טבעם של ארגונים, ויש לכך עוד הרבה דוגמאות - חברות שייצרו דיסקים או טלפונים קוויים וכבר לא קיימות היום, תחנות מוניות עברו שינוי תפיסתי כשהופיעה גט-טקסי, וכשיגיעו המכוניות האוטונומיות ולא יצטרכו נהגים יידרשו לשינוי גדול עוד יותר, וכך גם ענפי תיירות שהיו צריכים לקלוט את הסערה והשינויים שחוללו AIRBNB ו-UBER.

"כל פיתוח חדש כזה מגיע מדחיפה של הקב"ה את העולם לעבר הגאולה. העולם מתחדש כל הזמן, ולנו, כמו שאומר רבי נחמן, 'אסור להיות זקנים'. היכולת שלנו להבין שמה שהיה אתמול לא יהיה מחר ולכן עלינו להיות אקטיביים היא קריטית".

נהל לפני שתנוהל

ראשית הדרך של אוריאל רייך כיועץ ארגוני, הייתה במפעל של חברת הבירה 'קרלסברג' ("לקח זמן עד שהעובדים שם קלטו שאני לא משגיח כשרות"), שהיא חברת-בת של ענקית המשקאות 'קוקה קולה'. "תקופה קצרה לאחר כניסתי לעבודה, היה צורך ללוות חילוף מנהלים בכירים בארגון. אחרי חצי יום די מתיש של שיחות וניסיונות לתווך בין המנהל היוצא למנהל הנכנס, יצאתי לנסיעה בדרכים הגשומות צפונה". למרות העייפות, התנחם אוריאל בעבודה שכעת הוא עובר לייעץ בתחום פשוט הרבה יותר - רב מבוגר שפורש מהנהגת הקהילה, ומבקשים למנות רב צעיר במקומו תוך ניהול תהליך נכון. להפתעתו, קווי הדמיון היו עמוקים: "הרב המבוגר פתח לי את דלת ביתו, ולאחר כמה מילות נימוסים השתרר שקט עמוק

של משפחות שכולן עם רקע דומה. המקום גדל ליישוב של אלף משפחות, ברוך ה', וההתנהלות דורשת חישוב מסלול מחדש. פתאום הם שמו לב שיש צורך להגדיר שיש ביישוב תתי-קהילות שמהוות יחד קהילת-על וצריך להתארגן ולמצוא מחדש איך עושים את הביחד של כולם". אוריאל מתאר איך התרחש ביישוב תהליך מדהים של הגדרת מטרות, יצירת קשרים מחדשים, למידה ושיח בין כלל השותפים ותכנית פעולה. מה שאפשר את התהליך זה המשבר, האומץ להתבונן על המציאות ולהפוך אותה דרך פעולה חיובית ומקדמת, והתהליך הפך למודל לחיקוי ביישובים נוספים.

"גרעינים תורניים, שמתפקדים גם הם באופן קהילתי, צריכים לא פעם רענון וחשיבה מחדש" מוסיף אוריאל להדגים, "קח למשל את הגרעין בלוד. אחרי הפרעות המזעזעות שהם עברו בשנה האחרונה, הם התגייסו להגדיר את המטרות והרצונות שלהם לגמרי מחדש. במקרה שלהם נסיבות חיצוניות דחפו את הצורך בהתחדשות ובמענה לאתגרים החדשים תוך יצירת

ונוקב. בלי שהוא אמר מילה, יכולתי לראות בעיניים העצובות שלו שחילוף המשמרות בין הרבנים, קשה לא פחות ואף יותר מזה של המנהלים". כדי לבטא את הקושי והמורכבות בדרכו שלו, אותו רב בחר להראות וללמד את אוריאל מדרש מזעזע, שמספר על חילופי הדורות בין משה רבינו ליהושע בן נון. כאשר משה רבינו רואה את יהושע תופס את מקומו, הוא אומר "אלף מיתות ולא קנאה אחת".

אוריאל, למרות, ואולי דווקא בגלל היותו מחובר מאוד לעולם המעשי, חי כיום סמוך ונראה לשיבת רמת גן. "הגעתי לרמת גן לאחר שראש הישיבה בפדואל שפתח לי פתח לעומק התורה והחסידות, הרב אלימלך שפירא זצ"ל הי"ד, נרצח בפיגוע ירי שבועיים לפני חתונתי. הבנתי שהמסלול שתכננתי השתנה, וחיפשתי בית רוחני שיתן לי ולמשפחה שלי התחדשות ואור בתורה, איון בריא בין מעשה לרוחניות, משימתיות והתקהלות". כתוצאה מכך, הרעיונות החסידיים משתלבים אצלו עם העקרונות של הייעוץ הארגוני.

מיזוג ושותפות מכפילת ערך, אבל בסופו של דבר העיקרון הוא דומה - נהל את התהליך לפני שהוא ינהל אותך".

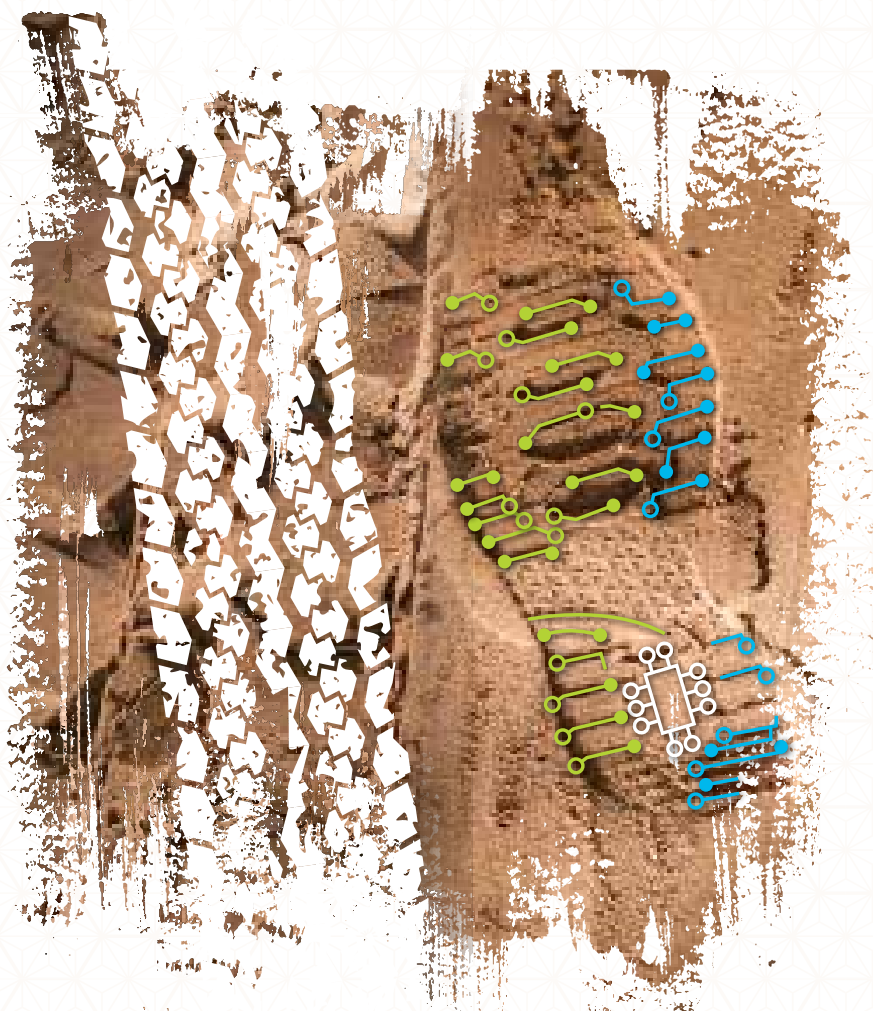
"הבעיה הגדולה היא", ממשיך אוריאל להסביר, "שאנחנו כאנשים לא כל כך מוכנים להמציא את עצמנו מחדש גם כשיש בעיות, ומעדיפים להישאר עם המוכר והידוע, בלי ביקורת ומודעות עצמית גבוהה. כך יותר קל לנו. את המחיר על הדשדוש במקום משלמים בטווח הארוך.

"אמר לי פעם יועץ שלימד אותי: 'רוב המנכ"לים שעוברים ארגון - אם בגלל גיל פנסיה ואם מסיבות אחרות - מייחלים בסתר ליבם לראות את הארגון שהם עצמם הקימו - מתמוטט'. בודדים האנשים שיש להם גדלות נפש לשים את עצמם בצד, ולשמוח בהצלחה של הארגון שלהם, כשהיא כבר לא מיוחסת אליהם. פתאום אדם מזדעזע שהגולם קם על יוצרו, והארגון שעומד בפני עצמו, גדול יותר ממי שייסד והקים אותו. בישיבה ותיקה אחרת היה ניסיון למנות ראש ישיבה צעיר, יחד עם ראש הישיבה המבוגר. את

כשהוא מדבר על השינויים שמערערים את שלווה החיים, הוא גם מרגיע שבעצם הכול לטובה: "אולי תתפלא לשמוע - אבל דווקא מה שמצייל אותנו מהקיפאון שתוקע אותנו, אלה לעיתים הצרות שלנו, שמוציאות אותנו מהוודאות הכוזבת. לא מזמן יצר איתי קשר ראש ישיבה חשוב, שהישיבה שלו הלכה והצטמקה. רק כשהישיבה כמעט הגיעה לסף קריסה, הוא נפתח לשמוע על שינויים - להביא דמויות חדשות, ולרענן את התכנים שהוא עצמו מלמד. כך קרה גם למשל ביישוב עפרה בשנים האחרונות, שעבר תהליך מדהים של התבוננות והתחדשות".

עפרה? למה יישוב צריך בכלל ייעוץ ארגוני?

"משבר פנימי מסוים בין תושבים, חשף הרבה כאבי בטן של תושבים שלא קיבלו מענה במשך שנים - התגלו קונפליקטים בין ותיקים לחדשים, תתי קהילות שונות, מבוגרים-צעירים. פתאום הבינו ביישוב שחייבים התקהלות מחדש, התחדשות. הם כבר לא מאחו שהוקם לפני ארבעים וחמש שנה, עם גרעין קטן

יום פגוח הזום ב-9.1, השעה 20:00

ניצני עוז תיכון דתי טכנולוגי

< פנימיה איכותית (לא חובה)
 ההרשמה לכיתות ט'-י' בעיצומה
 כתובתנו- בית שמש, המשלט 11

לכין אוגן לחיים!

נתינה כערך מוביל
 בבית הספר

ללמוד בדרך שלך עם
 בגרות מלאה במגמה
 חדשה ומרתקת

להכין את עצמך לחיים
 של אמונה עם צוות
 רציני שמבין עניין

הכנה לצה"ל
 מהטובות בארץ

להכיר את השטח
 עם טיולים מיוחדים

מגמת תחבורה מתקדמת,
 מגמת אלקטרוניקה ועוד

ניצני עוז
 תיכון דתי טכנולוגי
 לכיתות ט'-י"ב

לחפשים את הדרך הנכונה לבהורכם?

אפרת - 058-6178866
 טלי - 054-9419055

דברו איתנו:
 8:00-15:00
 15:00-16:00

**ההצלחה
 נמשכת**

הראשון שהביאו פיטרו אחרי שבוע, והשני החזיק מעמד בערך חודש... היה צורך בתהליך עומק, להתבונן מדוע קרו התהליכים כפי שקרו כדי שכל הצדדים יבינו שיש פה עומק, ושמה שהיה הוא כבר לא מה שיהיה".

"יורים עליך"

לעומת ישיבה, שבה פעמים רבות התהליכים מתחת לפני השטח עדינים וארוכי טווח יותר, בשטח הצבאי, קיבעון מחשבתי שלא משתחרר בגלל אגו וגאווה מיותרת עלול לעלות ביוקר באופן מיידי: "לפני כמה שנים הזעיקו אותי לעבוד עם פלוגה של סיירת תותחנים שעמדה על

סף פירוק. היה קצב משמעותי בין הציפיות של המ"פ, לבין איך שהחיליים ראו את הדברים בשטח, וכתוצאה מהקונפליקט הם חוו לא מעט כישלונות. בשלב מסוים החבריה הגיעו למצב של סירוב פקודה! כשהנאמנות שלהם למפקדים עמדה בשעת מבחן, של פעולה בשלג ובקור ההררי בלבנון, הם סירבו לצאת לפעולה מבצעית שהוטלה עליהם והפיקוד בחר לא ללכת בדרך של ענישה אלא על התבוננות עומק ויצירת שינוי".

איך נכנסים לקלחת רותחת כזאת, ובכלל מצליחים לעזור?

"ארגון תמיד מורכב מהחלקים הגלויים של הסדר, הפעולות, תהליכי העבודה והנהלים, אבל ארגון גם מורכב ממערך קשרים חברתיים, זהות משותפת, אינטרסים ועוד. כדי לפתור קונפליקטים שנוצרים בתוך ארגון מכל סוג שהוא, אני צריך לנסות להשיע להם להרכיב את המשקפים של כל אחד מהצדדים בסיפור בכל חלקי הארגון. צריך להבין שכמעט תמיד יש אמת בכל הטענות. תשעים וחמישה אחוז מהחיליים או העובדים וגם המנהלים - הם אנשים טובים! יש אולי חמישה אחוז שהם אנשים בעייתיים שאין ברירה אלא להיפרד מהם.

"ברגע שאיש צוות מצליח לראות גם את הצד השני, ומבין שיש צורך בשינוי

- כולם מרוויחים. במקרה של התותחנים היה צריך לייצר שיח על נקודות המבט השונות בין החיליים לבין הסגל, ושכל צד יבין את הציפיות של הצד השני. המטרה היא לגרום לכל צד להבין שאדברה - השונות וההבדלים בעבודת הצוות יכולים להועיל יותר מאשר להזיק. האמון ומערכות היחסים הם הלב של העשייה, של הגיוון האנושי שמביא להישגים מיטביים יחד".

כדוגמה לצורך של הבנת הסיטואציה וניתוחה, מספר אוריאל על מ', לוחם ומפקד נערץ משייטת 13, שנשלח באופן פתאומי לשמש כמפקד גדוד בכוחות החי"ר. "הוא הביא אתו דפוסי התנהגות מהשייטת ששיגעו את הירוקים בחי"ר. פתאום חיליים שלא הצליחו לקלוע כמו שצריך במטוח, היו צריכים להישאר לישון בשטח ימים ארוכים, עד שיעמדו בדרישות. נוצר בלבול בין תפקידו

הקודם ודרישותיו לתפקיד הנוכחי כמפקד בכיר. כשביקשתי ממנו באחת הסדנאות להביא חפצים שמייצגים את האישיות שלו כמפקד הוא בחר בסכין קומנדו ורוגטקה... הוא היה צריך לעבור תהליך כדי להבין שהוא נכנס לתפקיד אחר ושונה של מנהיגות ומצפים ממנו גם לדברים אחרים, והם היו צריכים לעבור תהליך של מיקוד במשימה וחדשנות מחשבתית. כך גם מפקד אחר, שהגיע מאחת היחידות המיוחדות בצה"ל, ממש נכשל בפיקוד, כי הוא לא ידע לעבור ממצב אחד לשני בצורה נכונה".

עם מי יותר קשה לעבוד - מפקדים או ראשי ישיבות?

"ראשית שיהיה ברור - ללא אנשים מובילים שבטוחים שהם יודעים מה הם רוצים, לא יהיו לנו מנהיגים פורצי דרך ומנהלים שמובילים חדשנות. כך שהקושי איננו המדד היחיד לאיכות המנהיג. יחד עם זאת צריך לשים לב מתי מוביל אותך מצפן האמונה ומתי האגו, הכבוד או הקיבעון. וזה נוגע גם לאנשי מעשה וגם לאנשי רוח.

"יש נקודת תפר שחוזרת על עצמה בכל מיני סוגי ארגונים - עבודה של שני ראשים ביחד. בדרך כלל, יש את המנהל-היום, ש'משפריץ' כל הזמן רעיונות חדשים ומחפש אופקים חדשים לרוץ אליהם. המנהל הזה מתקשה מאוד להסתדר עם

השותף הקריטי ששומר על היציבות - מנהל נוסף או ראש ישיבה שני שהוא מתון יותר באופי שלו, או גם סגן מנהל של חברה, שהאישיות שלו מכוונת להכניס כל דבר לאקסלים וטבלאות; נדרש ללמוד לתת ערך אחד לשני. בצבא מדובר על מח"ט מול מנהל לוגיסטיקה, ובישיבות יהיה פער בין ראש הישיבה למנהל. בישיבות יש לבעיה הזאת 'תוספת מע"מ' ומורכבות, בגלל שלא פעם ראש הישיבה טוען שהוא לא רוצה להתעסק בגשמיות, או לחילופין - שהוא מתערב בכל דבר, כולל צבע המפיות בסעודה שלישית, בטענה שגם זה שייך לתחום הרוחני. יוצא לא פעם שבנקודה הזאת יש קושי גדול יותר ליצור שיתוף פעולה נכון, מכיוון שהדברים סמויים יותר, עדינים יותר ומתוך כך מורכבים יותר".

"הוא הביא אתו דפוסי התנהגות מהשייטת ששיגעו את הירוקים בחי"ר. כשביקשתי ממנו באחת הסדנאות להביא חפצים שמייצגים את האישיות שלו כמפקד הוא בחר בסכין קומנדו ורוגטקה..."

שבת שירה

על ים סוף

פרשת בשלח · חמישי-שבת · י"א-י"ג שבט · 13-15.01

יהורם גאון

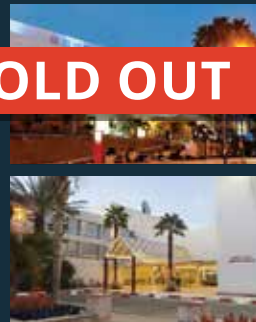
בהופעה סוחפת לשבת שירה

ילוו את השבת החזנים
עוזיאל סבתו שלמה נחמיאס

מלון לאונרדו ריזורט כשרות מהדרין
חצי פנסיון בחמישי
פנסיון מלא בשבת עם היפוך ארוחות

SOLD OUT

מלון לאונרדו קלאב בשר חלק, מוצרים מהדרין
הכל כלול | ללא היפוך ארוחות

שלושה ימים של שירה, פיוט וטיוולים

טיול בהרי אילת ושייט בים סוף

חפשו אותנו בגוגל: שבת שירה ☎ 0723950733 · 0723950741

אשחר & more

אל ארצי

מרכז סיור ואירוח - אילת

האגף לתרבות יהודית ויצרים ויבור לשמחה

אילת Eilat מוזיאון

טעם החיים

כיום, העיסוק המרכזי של אוריאל הוא בניהול התחום של ייעוץ ופיתוח ארגוני באוניברסיטת בר אילן. אלא שגם הוא מצוי בתנועה מתמדת, וממשיך לייעץ לגופים מכל הסוגים. בשפה המקצועית של היועצים הארגוניים רווח המונח - 'אגיליות', כלומר - יכולת לתפקד כמו ג'לי, שמתגמש ומתאים את עצמו לנסיבות משתנות, ועם זאת שומר על האישיות שלו. האגיליות שכבר טבועה בו גורמת לשיחה עם אוריאל לקפוץ בין העולמות שהוא עובד איתם - אקדמיה, צבא, עולם התורה וחברות עסקיות, לבין החיים הפרטיים ועבודת ה':

"אגיליות זאת תכונה שיכולה לתרום הרבה מאוד לעבודת ה'. עובד ה' אמיתי מסוגל להתפלל או ללמוד גם כאשר הוא נורק למצבים אחרים - קהילה שונה, ארץ זרה, בידוד, או אפילו כשהוא נכשל ויורד ברמה הרוחנית. כשכל מה שהיינו רגילים אליו מתערער, זה אומר שהקב"ה מחכה לנו שנקפוץ למדרגה חדשה. האתגר הגדול הוא להיות רך כקנה - שמתנייד ומצליח להשתנות, ולא קשה כאז - שלמרות הכוחות הגדולים שלו, נשבר בסופו של דבר מסערה חזקה."

"קח את חברת אפל לדוגמה", מזנק אוריאל לדוגמה מכיוון שונה לחלוטין, "זאת חברת ענק מצליחנית, ולמרות ההצלחות - היא מחפשת כל הזמן את היעד הבא. מי שזוכה בהצלחה מסחררת ולא מחפש יעדים חדשים, עלול ליפול חזק עוד יותר ממי שיש לו קשיים. לאפל יש יועצים עתידניים שמכוונים כמה שנים קדימה. החברה האלה מזהים את הצרכים העדכניים שבני אדם מחפשים, ומייצרים תכניות פעולה שיענו על הצרכים. התכנון, הפרואקטיביות, יצירת גמישות וזריזות ארגונית או אישית לעבודה עם מורכבות, הם לב הדברים."

"יש לעולם הייעוץ כלים פרקטיים כמו 'לחשוב רחב ולפעול ממוקד', לייער הצלחות קטנות ומהירות ומהן לצמוח, להיות סקרנים במודע, להפעיל פרויקטים רבים במקום תכנית אחת ודאית ולהמשיך עם מה שעובד, עבודה על פי נתונים ולא על פי תחושות ועוד..."

אבל לא תמיד ניתן לדעת מה יהיה צריך מחר... אולי הפתרון שאתה מציע לארגון יהיה בסוף לא טוב?

"גם אם רעיון ספציפי לא תמיד עובד, הגישה היא בוודאי נכונה. כדי להצליח בכל דבר, אדם צריך ללמוד להתגמש, מתוך ענווה ומתוך הבנה שכל החיים שלנו הם למידה מתמדת. הגמישות והחשיבה מחוץ לקופסה נצרכות גם כדי להבין במה אני לא טוב, ומתי אני זקוק לעזרה או השלמה מאחרים. היכולת שלי להבין בעבודת צוות בארגון או בקהילה מי משלים אותי ומביא ערך אחר היוצר סינרגיה, היא משמעותית."

"השירות הצבאי שלי היה בסיירת אגוז" מדגים שוב אוריאל מחיי הצבא. "במהלך השירות שלי התרחשה הנסיגה מלבנון. באותם ימים היה ממש מגוחך לראות איך קשה לנו להשתנות. כשהעבירו אותנו ללוחמה ביו"ש, המשכנו להשתמש באותן מצנפות של ההסוואה - שאמנם מתאימות ללוחמה ביערות של לבנון, אבל ממש לא מועילות בנופים של יהודה ושומרון... עד שנפל לנו האסימון. הצבא כיום מבין יותר ויותר את הצורך הן להתחדשות והן לעבודה מהירה וגמישה."

"במהלך צוק איתן, הזמינו אותי כיועץ לצה"ל לעבוד עם אוגדה 162 שנקראת גם 'עוצבת הפלדה', המורכבת משילוב של חטיבת

שריון 401 עם הנח"ל ובה"ד 1. הייתי צריך בזמן אמת לתווך בין המפקדים של הכוחות, ולראות שהם קוראים נכון אחד את השני, שמצליחים לשנות תכניות תוך כדי תנועה ועוד. כיום, הרמטכ"ל כוכבי לוקח את האגיליות בצבא עוד צעד קדימה, והוא בונה יחידות שמורכבות מלכתחילה מחיל האוויר, השריון והרגלים יחד. כל שיתוף הפעולה בין הכוחות השונים נעשה יותר יעיל - במקום לעבור שרשרת של מפקדים כדי לתאם מול סיוע אווירי או ימי, הכל קורה בתוך

היחידה. כמובן שעבודה כזאת דורשת יכולות גמישות והכלה הרבה יותר משמעותיות, אבל התוצאות בסופו של דבר הרבה יותר טובות ומהירות."

**"רוב המנכ"לים
שעוזבים ארגון - אם
בגלל גיל פנסיה ואם
מסיבות אחרות -
מייחלים בסתר ליבם
לראות את הארגון
שהם עצמם הקימו -
מתמוטט"**

יהלומים מג'לי

הרעיון של האגיליות המדוברת, נמצא גם במספר מקומות ברחבי הספרים הקדושים: "אחד הסיפורים האהובים עלי בין הסיפורים של רבי נחמן" משתף אוריאל במבט מהזווית שלו, "הוא על אדם עני שמוצא יהלום תוך כדי חפירת טיט. תוך כדי הנסיעה בספינה כדי לתרגם את היהלום לכסף, הוא מאבד את היהלום. רבי נחמן

הצטרפו להתוועדות

עם הרב עדין אבן-ישראל שטיינזלץ

חדש!

"יש דרכים שונות לחולל שינוי משמעותי בחיי אדם. אפשר לעשות זאת כמו שמפוררים הר – לוקחים כך וכך קילוגרמים של חומר נפץ ומפוצצים אותם. הדרך הזו אמנם יכולה להסתיים בשינוי גדול, אבל היא עלולה גם להסתיים בכך שהאדם יתפרק לחתיכות קטנות שאי אפשר לעשות בהן כלום. לפעמים השינוי צריך להיעשות בדרך הרבה יותר מתונה.."

להשיג בחנויות הספרים המובחרות

www.korenpub.co.il

הרב מנחם בורשטיין | ראש מכון פועה

האם כל שמלה ומכנסיים - מתאימים?

לפני למעלה מ-20 שנה פנה אליי בחור ישיבה על מנת להתייעץ בענייני שידוכים. הוא סיפר לי שהוא לא מצליח למצוא את זיווגו ויש לו תחושה שאנשים מציעים לו הצעות שאינן מתאימות וחושבים "שכל 'שמלה ומכנסיים' הינם זוג מתאים". ענית לי: "תשמע, אי אפשר לדעת מי יהיה השליח המתאים, ולא כדאי לפספס הצעות טובות". הבחור השיב לי שאעפ"כ נראה לו לפעמים שהוא יודע מי ודאי לא יהיה השליח... ואז, הוא פתח את ליבו ושיתף אותי במחשבה מקורית: "תראה הרב, גם כאשר אני כבר נענה להצעות ונפגש עם בנות, תמיד יושבת לי בראש השאלה 'מדוע ללכת רחוק?' ובעצם מדוע לא להציע נישואין לבת דודתי, שהיא יראת שמים, נאה, מוכשרת וטובה?". הוא הסביר לי שנקודה זו מטרידה אותו מאד.

ענית לי: "רעיון יפה ומעניין, אך אתה מודע לכך שהדבר עלול להיות בעייתי מבחינה גנטית?"

הצעתי לו שיעשה בירור עם יועצת גנטית, על מנת להבין מה הסיכויים למומים מולדים מעבר לנורמה בנישואין של זוגות שאינם קרובי משפחה ביניהם. היועצת אמרה לו שבכל זוג ישנם כ-3% סיכוי למומים מולדים, ולפי המידע הספציפי לגביו - מדובר על 7%, אם יישא את בת דודתו.

"אבל הרב", אמר הבחור, "חז"ל (יבמות ס"ב:) הרי מעודדים לקחת לאישה קרובה משפחה - "המקרב את קרוביו, והנושא את בת אחותו... עליו הכתוב אומר 'אז תקרב וה' יענה... (ישעיהו נ"ח, ט)!"

ענית לי ששקודם כל, מדובר על אחיינית ולא בת דודה, ושנית - ייתכן שחז"ל נתנו משמעות רבה ביותר להיכרות המשפחתית המעמיקה העשויה לתרום לבניין בית טוב יותר, וגם סברו שישנו אופי משפחתי דומה, עד כדי כך שהמליצו על נישואי קרובים - למרות שהיו מודעים לסיכון שבדבר. בימינו, כאשר הכלים למדידת אחוזי הסיכון לאבחון מומים השתכללו מאוד, ואפשר אפילו לכמת את אחוז הסיכון המשתנה מווג, לזוג, כתבו הפוסקים שיש לדון מחדש על כל מקרה לגופו וגם על העניין בכללותו.

נושא זה של נישואי קרובים, מהפך הגנטי, עלה - בין שאר הנושאים המעניינים - בכנס השנתי של מכון פועה, הנערך מדי שנה ביום רביעי של פרשת 'שמות'.

סופו של דבר: פנית למספר רבנים, ולאחר ששמעתי מספר תשובות, אמרתי לו שאני מרגיש שעל שאלה כזו חייבים להתייעץ עם מו"ר הרב שלמה זלמן אויערבאך. הוא שאל אם יוכל ללכת בשמי לרב אויערבאך, ואישרתי לו. הרב אויערבאך זצ"ל אמר לו ש-7% "זה פשוט כלום" - מה זה לעומת ה-93 האחרים שהכל יהיה בסדר? "אך", אמר הרב, "הבעיה היא שאני רב בירושלים כבר שנים רבות, וכל היום אני מטפל ב-7% הללו... ישנן הרבה בחורות טובות ואני מברך אותך שתמצא בהקדם זיווג הגון".

שאלתי את הבחור - "נו, מה אתה חושב?", "לאחר תשובה כזו של הרב אויערבאך, אין מה לחשוב יותר", ענה הבחור. סיפרתי זאת לאחד הרבנים והוא אמר: "עם ברכה כזו של הרב אויערבאך, אני רוצה לדבר עם אשתי ולהציע לו שידוך". אותו רב ורעייתו אכן שידכו את הזוג, והם חיים באושר עד היום הזה.

שומר על היהודי הזה באג'ילות מלאה. הוא מצליח להישאר שמח גם במצב החדש, מה שמוכיל אותו בסופו של דבר לעושר גדול עוד יותר ממה שהיה שווה היהלום שהלך לאיבוד".

באופן כללי, התיאוריה שמנחה את הייעוץ הארגוני אומרת, שהצלחה של ארגון טמונה ביכולת לתמרן בין שני החלקים שלו. החלק הקבוע והמסודר, לבין ההזדמנויות שמקפיצות אותו למחוזות חדשים. "המשנה אומרת יגיעת ומצאת - תאמין". יגיעה זאת עבודה מסודרת, ומציאה באה בפתאומיות. אז מה הקשר בין עבודה קשה למציאה? אלא שהמנהל צריך לעבוד מסודר עם מה שיש לו, בדרך הנכונה, ואם יעשה זאת אז כשתבוא ההזדמנות הוא יהיה מוכן לנצל אותה ולזנק למחוזות חדשים".

העבודה שלך נשמעת גמישה מאוד. לא מעייף לעבוד עם כל כך הרבה אנשים מסוגים כל כך שונים?

"מה פתאום? הכיף הכי גדול שלי הוא לעבוד עם הגיוון המדהים הזה" עונה אוריאל בהחלטיות, "זאת הדרך בשבילי גם לזכות לקפיצות של התחדשות, ועל הדרך - ללמוד על עצמי דרך כל מי שאני נפגש איתו. אני כל הזמן לומד עוד על הצורך למתן תגובות, להיות מסוגל לשמוע אחרים ולצמוח דרך חיבורים חדשים. התבוננות עומק ופעולה לאור ההתבוננות היא יסוד החיים והתורה, ואני זוכה לעסוק בה".

מה עם החלק הפחות נעים בעבודה הזאת? קורה שאתה ממליץ לפטר אנשים?

אחרי מחשבה של כמה שניות, אוריאל אומר בזהירות: "קורה מדי פעם שארגון מקבל יעוץ לייצר שינוי, ובגלל התהליך אנשים מפורטים. אולי זה לא נשמע טוב, אבל אני רואה אחרת את כל הסיפור. בתהליך עם הארגון אני מנסה לשקף את המציאות שכבר קיימת. אנשי הארגון מבינים מעצמם מה המורכבות שחוסמת אותם, וביחד מגיעים לפתרונות שיקדמו את המטרות של הארגון. אם לצורך התהליך מתרחשים שינויים, הם טבעיים והכרחיים. אמנם נדרשים פיטורים לפעמים, אבל המטרה היא לא כדי לפגוע במישהו חלילה, והם גם לא מגיעים ממקום אישי. בסופו של דבר, כשמקום תקוע והעסק לא מתפקד, זה פוגע בכלום. אדם שיושב על משבצת מיותרת ועושה עבודה לא מועילה, גם הוא לא מרגיש טוב. התהליך הוא הכרחי, ובאמת טוב לכולם".

מתברר שגם לשאלה הזאת יש השלכות על עבודת ה': "אדם שלא מסוגל להיות כנה עם עצמו ולא 'מפטר' מהאישיות שלו כל מיני חלקים עודפים, ובורח משיקוף הכישלונות שלו על ידי הסובבים, אולי שומר על עצמו בטווח הקצר, אבל בטווח הרחוק - בשעת משבר, לא יהיה לו חוסן פנימי לעבור תהליכים והוא יישר. יכולת הלמידה מכישלון היא נקודה מהותית בחיים של יהודי. בעבודה שלי עם חטיבת הנח"ל, יצרנו לכתחילה תרחישים שיגרמו למפקדים לחוש תחושת כישלון ולא רק הצלחות. כדי לצמוח מחדש, צריכים לדעת להתרומם ממשברים".

לסיום, כשביקשתי טיפ למצב שבו אני נתקע בלימוד התורה האישי שלי, אוריאל מייעץ ראשית לפעול ולהתנסות בכמה כיוונים קטנים ולראות מה עובד ומה לא. "צריך לנסות לראות את התמונה הכוללת - מה הקושי בדיוק, מאיפה הוא מגיע בעומק, ומה יעשה לך טוב ונכון למטרה שלך. תהיה אמיץ לחשוב על הכל - אולי אתה צריך להחליף נושא, או ספר או חברותא. אולי בכלל אתה צריך שיעור ולא לימוד עצמי או להפך. תחזור למטרה. המטרה לעבוד את ה' מצוין, תזכור את זה, תזכור שניתן לצמוח ולהתחדש ממצבים שבהם אתה תקוע, ולדעת שתמיד מחכה לך מעבר לפינה מציאה שלא חלמת עליה. יגיעת ומצאת - תאמין!".

מדריכי טיולים?
שימו לב!

קמפוס ירושלים

בריכוז אורי יצחק

6-18.2.22 ה'-י"ז בשבט תשפ"ב

בהובלת המדריכים:

ד"ר שמואל בהט, שמוליק, שפרמן, ד"ר אייל מירון,
ד"ר תמי קמינסקי, תמר הירדני ושראל לוי

10% הנחה לתלמידי ובוגרי המכללה

הבטיחו מקומכם!

לפרטים נוספים חייגו 02-9937337 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

האם מותר ללכת ל'חתונה' רפורמית כדי לקרב?

איתי אסמן

ה' היו איתי במחלקה בצבא דתיים חזקים שלא ויתרו על זמני תפילות ודרשו שלא תהיה להם מד"סניקית, הם לא ויתרו על קוצו של יו"ד והיו אנשים מאוד נעימים עם מידות טובות. היה לי מודל של רגישות עם בקשת האמת. חוזרים בתשובה מחפשים אמת ואם הם רואים וותרנות הם בורחים.

היום יש תפיסה בעולם בכלל ובישראל בפרט ש"רגשות זה הדבר הכי חשוב שיש", לפעמים יותר מהעובדות ואף יותר חשובים מערכים אחרים. לכן חושבים בטעות שחייבים ללכת ל'חתונה' רפורמית או לה"טבית, כי אחרת

"זה יפגע לו ברגשות והוא יתרחק מהתורה", וטענה ש"חייבים לעשות הכול כדי לקרב אותו" כולל לתת לגיטימציה למיסוד של החטא. לדעתי הגישה הזו מוטעית מיסודה, אם אין עקרונות ליהדות ולתורה אז לא מקרבים אליה, להיפך, היא הופכת להיות משועבדת לרגשות של אנשים כאילו הם הערך הכי חשוב בתורה. זה נכון ש"אם אין דרך

חוזרים בתשובה מחפשים אמת

ארץ אין תורה" אך יש גם המשך למאמר חז"ל - "אם אין תורה, אין דרך ארץ". התורה שומרת שתהיה דרך ארץ והיא גם מלמדת אותנו לנהוג בדרך ארץ, אך לא בכל מחיר - אם יש פגיעה בתורה אז לעיתים דרך הארץ נדחית, כך מסביר רבי יצחק עראמה זצ"ל את הסיבה לכך ששמעון ולוי עשו תחבולות במרמה לאנשי שכם נגד דרך הארץ "הכזונה יעשה את אחותנו?". פגיעה בקדושה ובתא המשפחתי דוחים את דרך הארץ דווקא בשביל דרך הארץ, כדי לקיים את העולם. חשוב מאוד להיות רגישים לזולת, אך אסור שרגישות זו תבוא על חשבון ההלכה או תיתן לגיטימציה לחטא. בחשבון הארוך, התורה תתקן את דרך הארץ, וכמו שאותו חבר בא אליי והבין את המורכבות כך אני מאמין שצריך לנהוג ובסוף האמת תתברר יחד עם הרגישות שלה. אולי הסיבה שהצמידו את לצייוי "ואהבת לרעך כמוך" את הסיום "אני ה'", כדי שלא נשתעבד לרגשות האדם אלא נתחשב גם בה' שברא את האדם, ואז נגיע לאהבת אדם אמיתית באיזון הנכון.

השבוע נפגשתי עם חבר ילדות שלא ראיתי אותו 10 שנים, הוא עבר לארה"ב עם אשתו ומשמש שם כמרצה באוניברסיטה. לפני מספר חודשים הוא שלח לי הודעה שהוא מעוניין להיפגש וכמובן שמחתי מאוד שהוא יצר קשר ונפגשנו בירושלים. שוחחנו כ-3 שעות והשלמנו את כל מה שעבר בתקופה הארוכה הזו, העלנו זיכרונות מהעבר והצטערנו שהקשר נותק. לפתע הוא אמר לי שיש עניין מסויים שהוא נפגע ממני ורוצה לדבר עליו, אמרתי לו שהוא יכול לומר לי הכל. הוא סיפר לי שמאוד כאב לו שלא

הגעתי לחתונה שלו שהייתה רפורמית ובתור חבר זה מאוד פגע בו. הקשבתי לו בקשב רב, אמרתי לו שלא יכולתי להגיע לטקס רפורמי אבל אני מתנצל על זה שהוא נפגע מכך, אמרתי לו שהייתי בשנים הראשונות בתהליך התשובה ולא ידעתי איך לפתור את זה בצורה רגישה יותר, שיתפתי אותו שגם במשפחתי הרחבה היו טקסי חתונה בעייתיים ומה שהחלטתי לעשות זה

להגיע לפני האירוע ולהגיד שאני אוהב ומכבד את האדם, אך לא אוכל להשתתף בטקס הזה משום שהוא נגד אמונתי. אמרתי לו שאני מצטער שלא הלכתי אליו ואמרתי לו שאני אוהב ומכבד אותו כחבר, ועדיין לא להשתתף בטקס. הדברים התיישבו על ליבו. אמרתי לו שמצד אחד כאב לי לשמוע שהוא שמר את זה כל השנים בבטן אך מצד אני שמח מאוד שהוא אמר לי שהוא נפגע ממני כך שאוכל להתנצל על הדרך שבחרתי לפעול. יחד עם זאת, לא ויתרתי על אמונתי.

יש נטייה לאנשים שחפצים לקרב לתורה להתפשר על ההלכה, להגיע למקומות בעייתיים ולפעמים גם למקומות אסורים, כנראה מתוך מחשבה שצריך לעשות הכול כדי לקרב לתורה. אך לדעתי הדבר אינו מקרב לתורה אלא מרדד אותה, כאילו היא כמו פלסטלינה שאפשר לעצב לפי ראות האדם. זה אמנם מגיע מכוונה טובה אלא מביא למסקנות שגויות. כשחזרתי בתשובה התלבטתי מאוד אם ללכת למגזר החרדי או למגזר הדתי לאומי, ראיתי בציונות הדתית אנשים טובים אך גם ראיתי מגמה של פשרנות, של חנופה לחילוניים ושל ויתור על האמת. אך ברוך

asmanitai@gmail.com

להתפרט לקבוצת וואטסאפ של מיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל- 052-5665005

היו שותפים - ראשיהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראשיהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרוקו ברקוד:

כבר קניתם
שי לחץ?
קומיקס ילדים
"הגיע הזמן"
9 ספרים רק ב- 399
*לא כולל משלוח

ראשיהודי סל: 02-6791122, 052-5665005 | www.roshe.org

ראשיהודי תל אביב
דרושות
מנהלת מדרשה
מנהלת פרויקטים
50% משרה
שליחת קו"ח: lsca2054@gmail.com
רק פניות מתאימות תענינה

חדש!

להאמין לאהוב לחנך

מדריך להורים
מילדות לבגרות

מורה נבוכים לגיל הנעורים

מתוך עומק רוחני ומבט אופטימי
נוגעים ספרי הרב אלי שיינפלד
בלב ליבו של גיל ההתבגרות.

אשתח & more

ניתן להשיג ברשתות ובחנויות הספרים המובחרות
חנות ההוצאה: רח' בית הדפוס 6, ירושלים 02-6427117

שיחת חינוך:
1-801-700-201

מבצעים והטבות לחבר מועדון
באתר: WWW.BEITEL.CO.IL

התוועדות
התוועדות

הרב שמואל סלניצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

האישה ששינתה את גורל עמנו

לפעמים אתה מחפש
יהלום בכל מקום, ולא
שם לב שאתה דורך
עליו > מעשה אחד קטן
יכול לחולל צונאמי של
התרחשויות חיוביות. אל
תפספסו אותו

אנחנו עכשיו עסוקים בפרשיות הגלות והגאולה ממצרים, ומדרש מפורסם מספר שפרעה שואל את אצטגניניו על העתיד להיות והם ניבאו לו שחורות ואמרו: אנו רואים כי נולד ילד עברי שביום מן הימים עתיד לזרוק אותך מהכיסא, להכריע את עמנו ולהוציא את ישראל מעבדותם. כששמע פרעה את תחזיותיהם הקודרות על העתיד, הוא לא בזבז זמן יקר והורה לאלתר למיילדות העבריות - להמית את כל הזכרים עם לידתם, ובהמשך הוא יעביר צו מלכותי לכל עמו: "כל הבן היילוד היאורה תשליכוהו", כל זאת מתוך מחשבה שכך הוא יצליח להמית את אותו מושיע מסתורי המאיים עליו ועל מלכותו.

בפועל, לא רק שמושה לא הומת כתוצאה מהוראותיו הרצחניות של פרעה, אלא שהוא מצא את דרכו אל בית פרעה וגדל - למרבה האירוניה - תחת אפו של פרעה בין טרקליני ארמונו! מסופר שפרעה אף הגדיל לעשות ושיחק עמו, מבלי שהעלה על דעתו שהוא משחק עם זה שעתיד להביא בשליחות הקב"ה מכת מחץ על מצרים ולגאול את ישראל.

מי שהכניסה אותו אל הארמון וגידלה אותו כאילו היה בנה, הייתה תרמותיס בתו הגדולה של פרעה (ששמה הוא כשם אחד מאלילי מצרים), אשר מצאה את משה מונח בתיבה בעת שירדה "לרחוץ על היאור".

לפני כמה שנים נערך בארצות הברית סיום הש"ס במעמד רב רושם בו השתתפו אלפים, כשאת האירוע מאבטחים אנשי אבטחה רבים. במהלך האירוע הבחין אחד המשתתפים במאבטח בעל פנים יהודיות ושאל: **היי, אתה יהודי? כן, השיב. נו, וגם אתה לומד ש"ס? לא, ענה המאבטח. אני איש פשוט. זה לא שייך אליי...**

היהודי שביקש להדביק את איש האבטחה ברצון ובשאיפה ללמוד את הש"ס, אמר לו את המשפט הבא: אתה לא צריך להיות איש גדול בשביל להתחיל ש"ס, אדרבה, עליך להתחיל את הש"ס בשביל להיות איש גדול! המשפט הזה נכנס עמוק אל תוך ליבו, ולפני שנה-שנתיים סיים איש האבטחה היהודי את הש"ס...

הדברים הגדולים ביותר מתחילים בצעד אחד קטן. אדם יכול לשנות את חייו ולהתרומם לגבהים חדשים בזכותו של צעד קטן שיוביל לשינוי גדול. אבי ז"ל אמר לי לא פעם: **לעולם לא מאוחר מדי בשביל להיות מה שאתה יכול להיות.**

לחיים!

אני רוצה לדבר איתכם על אישה אחת שבפעולה אחת שינתה את העולם.

בגמרא מובא בשם רשב"י שרחיצתה של בת פרעה ביאור לא הייתה רחיצה לשם תענוג, אלא במטרה "לרחוץ מגולולי אביה". היא רצתה להיטהר ולהסיר מעליה את טומאת האלילים שדבקה בה ולהתגיייר, ולשם כך הגיעה אל היאור.

הרוגטשובר ר'הבן-יהודי' מסבירים על פי דברי רשב"י מדוע הלכה בת פרעה לרחוץ דווקא ביאור ולא באחד המרחצאות המפוראים שהיו בשטחו של ארמון המלוכה:

כידוע, היאור היה העבודה זרה של מצרים שכן כל כלכלתה נשענה עליו, בהיותה מקום נטול משקעים בו הגידולים התבססו אך ורק על מימי היאור. אשר לכן, בהליכתה של בת פרעה לרחוץ ביאור, מעשה המבטא זלזול בו וביקדושתו של היאור, ביטלה בת פרעה את העבודה זרה וכוחה, וזאת בהתאם להלכה שביטול עבודה זרה נעשה על ידי שאחד מעובדיה מבזה אותה והורסה.

יש באנטורפן בית ספר בשם 'בנה', הנמצא במבנה גדול שהיה קודם לכן בית ספר נוצרי שאחד מאולמותיו שימש כעין כנסייה. כשרכשו את המבנה, היו צריכים לבטל את האלמנטים של העבודה זרה שהיו בתוכו ולשם כך חיפשו כומר שיתנדב ליטול בידיו פטיש כבד ולנתצם...

על פניו זו נראית משימה קשה עד בלתי אפשרית, וכי יעלה על הדעת שאיש דת יהין לשבור את הסמל אליו הוא מתפלל ואשר בו הוא מאמין? אלא שמסתבר שאמונתם השקריית איננה חשובה אפילו בעיניהם, ועד מהרה נמצא כומר שהסכים תמורת 5000 פרנק בלגי של אז (שערכו כיום הוא כ-125 יורו), לשבור את סמלי העבודה זרה שלהם. הוא לבש את בגדי הכמורה שלו, לקח את הפטיש וניתן את השתי וערב בהתלהבות רבה.

מעשה רחיצתה של בת פרעה ביאור היה צעד קטן, אך בעל עוצמה גדולה. היא הייתה הראשונה לבטל את ההילה והקדושה המדומות שאפפו את היאור עבור המצרים ולהתיש את כוח הקליפה. מני אז הפכה בת פרעה מ'תומות' (על שם האליל המצרי) ל'בתיה', שם שהינו ה'לחם של המילים: "בת י-ה".

כהמשך למעשה הקטן שלה לביטול האלילות של היאור, התחיל גם הקב"ה את עשר המכות במכת דם שבה הראה כיצד "מקור הכוח של המצרים" איננו חשוב לכלום, וככלי ביד היוצר - ברגע קט הופכים מימיו לדם.

לפעמים אנו אומרים לעצמנו אמירות כמו - "איוו משמעות יש למצווה קטנה שאעשה?" ; "למה תועיל פעולתי?" ; "אני רק בורג קטן במערכת גדולה והשפעתי אפסית", אך בתיה מלמדת שהחשיבה הזו איננה נכונה. היא בסך הכל ביקשה לבטא בוז וזלזול ליאור, ובכך החלה את השרשרת שהובילה לביטולם המלא של המצרים ואליליהם.

אישה בשם מיכל פרינס הוציאה לאור ספר מחקרי פרי עטה, וכדי לקדמו ולפרסמו היא הצטלמה והתראיינה אודותיו לעיתון בעל תפוצה רחבה. היא מספרת שלאחר שהכתבה פורסמה, כאשר היא ובני משפחתה עמדו לצאת לחופשה בת שלושה ימים, היא קיבלה הודעה מאדם שלא הכירה בה הוא שואל האם התמונה שהתפרסמה בכתבה ההיא, היא תמונתה שלה.

היא לא הבינה את פשרה של השאלה וענתה שמי שצילם את התמונה הוא - יונתן בלום וזכויות היוצרים הן שלו. אלא שבהודעה הבאה הוא הבהיר ששאלתו לא הייתה מי צילם, אלא האם היא המצלמת. לרגע היא חשבה להתעלם מהאלמוני שמתעניין בתמונתה, אך משהו בהודעותיו עורר בה סקרנות והיא השיבה בחיוב: "כן, זו אני המצלמת".

הודעתו הבאה הייתה זו: **תראי, לא נעים לי, אבל שמת לב שיש לך נפיחות בצוואר? הייתי מציע שתלכי להיבדק...** גב' מיכל פרינס הזדרזה לגשת לראי וגילתה שאכן יש בצד אחד של צווארה נפיחות ניכרת. היא מישישה אותה באצבעותיה וחשה ממש גולה רצינית.

שלושה ימים אחר כך היא נבדקה והתברר שיש לה גידול שפיר בבלוטת התריס, שהוצא בניחות בהול שנערך לה אחר כך.

האדם האכפתי ששם לב לנפיחות החשודה וטרח למצוא אותה ולהפנות את שימת ליבה אליה, הוא יהודי בשם מאיר אליפור, שלאחר מכן יתברר שזו כבר פעם שנייה שהוא הציל מישהו בדרך זו והביא לגילוי מוקדם. הוא יכול היה לומר לעצמו, "עזוב, הרי רוב הסיכויים שלא מדובר באמת בגידול מסוכן ובשביל מה לך הטרחה והאי נעימות שבכניסה לחיי אנשים אחרים", אך לא. הוא עשה את המעשה הקטן והנכון והציל חיים!

ללמדך שגם צעד הנדמה קטן יכול להתברר כבעל משמעות גדולה.

וכעת, הבה נסיט את הווילון מדמותה של בת פרעה ונסה להבין מגיין באה אליה המוטיבציה לעזוב את גילולי אביה ולהתגיייר, זאת בשעה שלהיות חלק ממשפחת בית ישראל לא היה נראה דבר אטרקטיבי במיוחד...

הרי ישראל באותו הזמן לא היו במצב מזהיר ומלכב, לא כפן החומרי (שכן היו משועבדים למצרים) ולא כפן הרוחני (שהלוא היו שקועים במ"ט שערי טומאה). בשעה קשה זו לעמנו, לא היה זה טבעי שאנשים יתדפקו על דלתי בתי דין לגיורים... מגיין אם-כן הגיע אל בתיה הרצון להסתפח אל עם ה'?

תשובה על כך נמצאת בספר הגלגולים: האר"י הקדוש מלמד שבתיה הייתה גלגול של נשמת חווה. מטעם זה היא גם נקראה בתיה (בתו של ה'), שכן חווה הייתה יציר כפיו של הקב"ה. לא יפלא אפוא מגיין בא אליה אותו רצון להיטהר מעבודת האלילים ומהיכן שאבה את העוז לסכן עצמה ולהציל את משה. הייתה בה נשמתה של חווה שעל אף חטאה, הייתה לה נשמה גבוהה!

בספר אחר של תורות האר"י אנו למדים שהצלתו של משה דווקא בידי בתיה בת פרעה, גם היא איננה מקרית ומאחוריה מסתתר קשר נשמתי קדום. וכך מביא ר' חיים ויטאל מפי רבו - האר"י הקדוש בספר 'ליקוטי תורה': "דע שמשה היה בחינת אדם הראשון וכמו שאדם הראשון היה כלול מכל הנשמות שבעולם, כך משה שקול כנגד כל ישראל".

הנה הפאזל מתחיל להתחבר. בתיה היא גלגול של חווה ומשה רבנו הוא בבחינת אדם הראשון. בעלה. לעומת חווה שהחטיאה את אדם הראשון (באכילה מעץ הדעת) והביאה עליו ועל האנושות כולה מיתה (תחת חיי נצח), בתיה שהייתה הגלגול שלה הצילה את משה (ואת כל ישראל הכלולים בו), וכמו תיקנה בכך את שעיוותה יותר מאלפיים ושלוש מאות שנים קודם לכן, בחטא עץ הדעת. בעוד חווה הביאה מיתה, בתיה הצילה ממות.

כשלוּמדים את תורת האר"י ורואים איך שכל דבר מדויק ולכל אחד יש את התיקון המיוחד לו, רואים באור אחר את הסיטואציות בהן יש לנו הזדמנות לקיים מצווה, לעזור לאחר וכן הלאה. פתאום אנו מבינים שייכתן ומן השמיים זימנו לנו את הדבר בו טמון התיקון שלנו ואשר בו נמצאת שליחותנו, כדוגמת התיקון שפעלה בתיה מבלי ידיעתה, לנשמת חווה.

לא בכדי הורו לנו חז"ל: "מצווה הבאה לידך אל תחמיצנה". אנו צריכים לעוט על כל מצווה שנקרית בפנינו כמוצאי שלל רב ובשום פנים לא לפספסה. אנו אף פעם לא יכולים לדעת האם המצווה הזו הנראית לנו מצווה "שגרתית", איננה המצווה לה מחכה נשמתנו זה עידן ועידינים.

אחד המתפללים בבית הכנסת אצלנו באנטורפן קיבל בעבר חוות-דעת מקצועית מגיאולוגים בעלי שם, על אזור מסוים בדרום אפריקה כמקום בעל הסתברות רבה להימצאות יהלומים בקרבו. בהסתמך על חוות דעת המלומדת, רכש אותו יהודי שטח נרחב באותו אזור והחל לבצע בו חפירות.

הוא הקים שם מבנה בו שהה בעת שפיקד על מבצע החפירות וכך במשך שלוש שנים היה זה ביתו השני, אלא שלמרב האכזבה כל החיפושים העלו חרס ולא היה ולו רמז ליהלומים. לאחר שהרים ידיים מניסיונו למצוא שם יהלומים, הוא מכר את השטח שבבעלותו לחברת היהלומים הבינלאומית - הסינדיקט.

יכולותיה של אותה חברה עלו לאין ערוך על שלו והם הגיעו עם ציוד הנדסי כבד ומתקדם, הרסו את המבנה בו הוא שהה במשך תקופת החפירות והחלו במרץ את חיפושים אחר יהלומים. מעט אחר כך הם מצאו שם מכרה יהלומים גדול, בדיוק במקום בו עמד קודם לכן ביתו הארעי של המשקיע הבלגי. עד היום הוא 'אוכל את עצמו' ואומר בתחושת החמצה גדולה - "מסתבר שבמשך שנים הייתי ממש מעל אוצר בעל ערך אסטרונומי ופשוט פספסתי אותו".

במצוות אותן מזמנת לנו ההשגחה העליונה, מגלגלים לדידנו יהלומים שערכם לא יסולא בפז. חלילה לנו להיות כאותו משקיע שהיה ממש על גבי המכרה ופספס אותו. יש לכל אחד מאיתנו למהר ולקיים מצוות מתוך חיות, בידיעה והכרה שבמצווה שהגיעה לידיו בהשגחה פרטית, בה ימצא התיקון לנפשו.

איך אפשר להסביר שהגלות נמשכה כל כך הרבה זמן? בבית ראשון הספיקו שבעים שנה, ובבית שני קרוב לאלפיים לא הספיקו?

אחד מהסודות שהקב"ה הסתיר מאיתנו זו ידיעת הקץ. אין איתנו יודע מתי נזכה לשלמותה של הגאולה, לבניין בית המקדש ולמלכות משיח בן דוד, אבל חז"ל גילו לנו את טעם ההבדלה בין הגלויות, ואמרו שבית ראשון חרב על עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, ובית שני בשל שנאת חינוס. וגם היום אנחנו צריכים עבודה פנימית, כל אחד לעצמו, וכולנו יחד, בכדי לתקן את החטא הגדול של שנאת חינוס.

יחד עם זאת, חז"ל לימדו גם שמעבר לכך יש גם הנהגה אלוקית של קורא הדורות מראש שראה לסדר כך את תולדות האומה הישראלית, כדי לתקן כל המציאות ולהכין אותה לקראת הגאולה השלמה. לכן על חלום יעקב אמרו רבותינו שאותם "מלאכי אלוקים עולים ויורדים" היו מלאכי אומות העולם, "שהראה לו הקב"ה ליעקב אבינו שר של בבל עולה שבעים עוקים (שלבים) ויורד, ושל מדי - חמישים ושניים [ויורד], ושל יוון מאה [שלבים] ויורד, ושל אדום עולה ולא יודע כמה".

ואם כן, יש כאן תכנית עליונה שיעקב רואה כבר בראשית הולדתה של האומה הישראלית. התכנית האלוקית הזו נפלאה מעינינו, אבל כל כוונתה לגדל שמש של ישראל בעולם ולהביא לתיקון השלם שיבוא במהרה בימינו.

האם יש עניין בסגולות?

סגולה היא פעולה שבכוחה לפעול במציאות, למרות שהיא אינה על פי דרך הטבע. מבחינה זו, במידה מסוימת כל המצוות הן סגולות שהקב"ה לימד אותנו, והוא יודע את מעלתן, שהן למעלה ממה שכל בריה יכולה לדעת. וכן כל מצוות דרבנן שתיקנו לנו רבותינו ברוח ה' אשר בפייהם.

יש דברים שנאמרו בגמרא כסגולות, כמו מיני לחשים למחלות ולצרות אחרות רח"ל, אך היום רובן לא נהוגות כי הן לא מתאימות לכלים שלנו, ולא מצינו מי שנוהג כמותן. ויש סגולות של חכמי הדורות, שכל אחד לפי מעלתו ראה ברוח קדשו איזו מעלה יתרה שיש בפעולה מסוימת וחיוק לעשות אותה. ובדרך כלל זהו סניף של איזו מצווה, כמו למשל תפילת השל"ה על הילדים, שתיקן לאומרה בערב ראש חודש סיוון, וכל תפילה היא מצווה מדאורייתא.

ויש סגולות שהן מעין מופתים, שצדיקים המצויים בסודות ובפנימיות נוהגים בכל מיני פעולות, ולפעמים גם מורים כן לבני קהילתם ולתלמידיהם. ומי שמשתייך לציבור הנוהג כך ילך בדרכי אבותיו. אולם מי שלא צריך זהירות גדולה בדבר, שכיוון שדברים אלה אינם מושגים בשכל, הטעות וההתחזות בהם מצויה. ובכלל יש לדעת שהעיקר הוא התורה והמצוות, ומי שרוצה סגולות אמיתיות שהקב"ה חתום עליהן, יפנה את כל מרצו לדבוק בהן.

מה כוונת האמרה "ש'לכל אחד יש אות בתורה"? איך אני מוצא אותה?

אחד הראשונים שכתב את הרעיון הזה היה רבי נתן טעש שפירא, בעל ה"מגלה עמוקות", שכל דבריו היו גילוי עמוקות. אולם הדברים הללו הם מכשורו של עולם ואינם הדרכה עיקרית שצריכה לכוון את דרכנו, וגם הוא עצמו לא גזר הדרכה מעשית מאמירה זו אלא שיבח באופן כללי את מעלתם של ישראל.

האמת היא שלא אחת יש לנו בתורה אלא כל התורה כולה, על כל חלקיה ומצוותיה, ולא על גילוי האישיות הפרטית שלי התורה מצווה אלא על ההליכה בדרך ה' - דרך כללית שכל ישראל, כאיש אחד בלב אחד, הולכים בה. וכשאנו מתפללים "ותן חלקנו בתורתך", הכוונה העיקרית היא שתהיה התורה כולה חלקנו.

אמנם, על גבי הבסיס של קיום התורה והמצוות יש מידות חסידות, ובהן יש לכל אדם המידה שיותר מתאימה לו, ובוודאי לכל אחד תפקיד אלוקי בהשלמת הבריאה, אבל אלה באות בהתאמה אישית רק על גבי ההתמסרות העמוקה מעומק לב ונפש לכל התורה ולכל מצוותיה.

מבחר ספרי הרב קוק

ללמוד
הרב קוק
ולהבין

לפרטים והזמנות:

02-6791122

052-5665005

www.roshy.org

